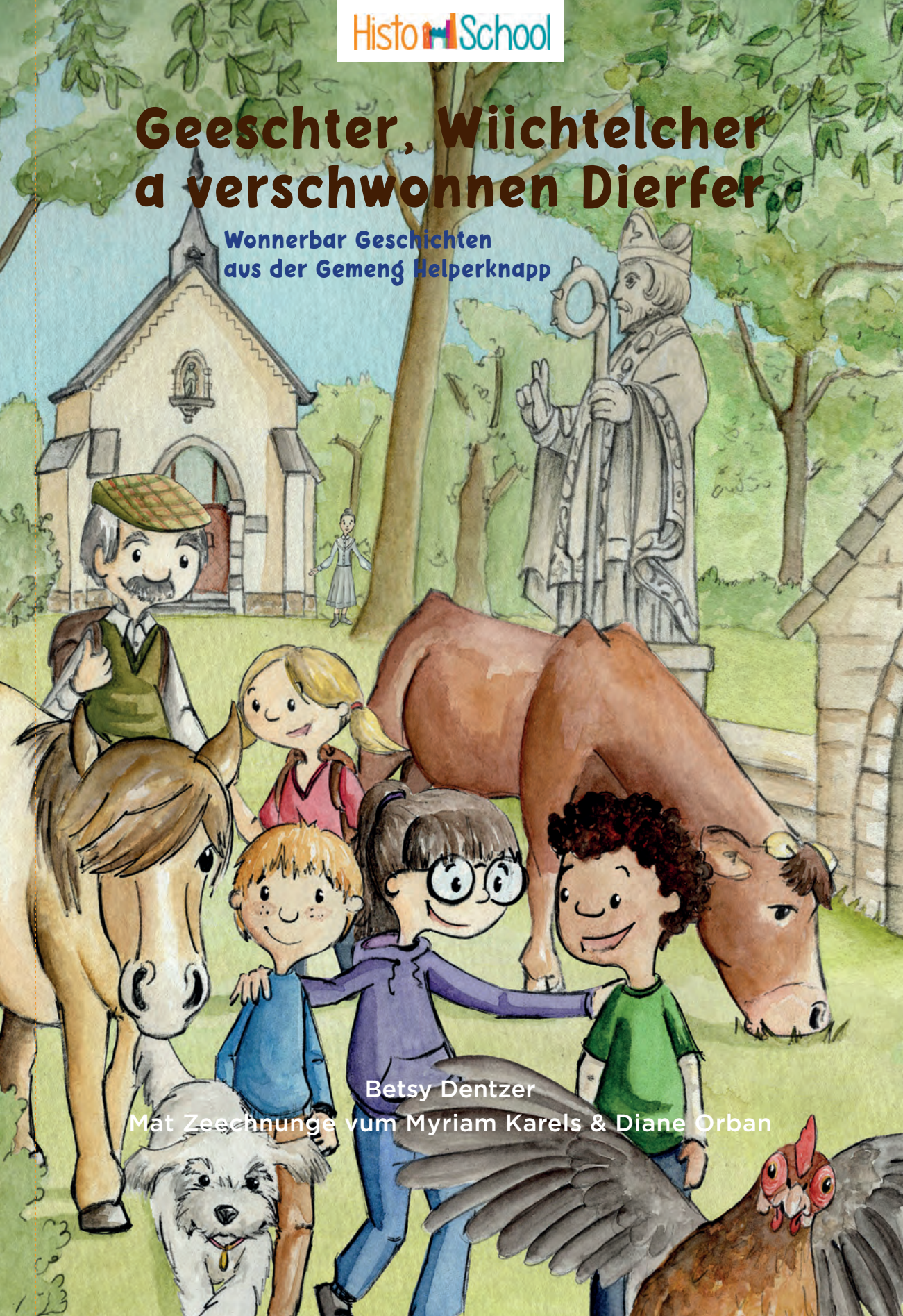

Geeschter, Wiichtelcher a verschwonnen Dierfer

Wonnerbar Geschichten
aus der Gemeng Helperknapp

Betsy Dentzer
Mat Zeechnunge vum Myriam Karels & Diane Orban

Virwuert

An dësem Buch fannt Dir véier Geschichten aus der Gemeng Helperknapp. Aus ale Legenden sinn néi, lieweg Erzielungen entstanden.

D’Lisa hëlt Kanner vu 4 bis 6 Joer mat bei d’Wiichtelcher an d’Mandelbach. Sait 3 – 10

Zesumme mam Nick kréie Kanner vu 6 bis 8 Joer eng Héngerhaut wann se un d’Geeschterfra vun Ansebuerg denken. Sait 11 – 20

Kanner vun 8 bis 10 Joer maache mam Fränz a senge Frënn eng Zäitrees op den Helpermaart wéi e fréier war. Sait 21 – 33

Mam Léonie, dem Rodrigo an dem Yann verbréngt Kanner vun 10 bis 12 Joer opreegend Deeg an der Kolonie um Kuelbécherhaff. Sait 35 – 47

Vill Spaass beim Liesen!

D'Lisa an d'Wiichtelcher

D'Lisa ass nees bei sengem Bopa an der Vakanz! Hatt huet sech scho laang drop gefreet, well beim Bopa ass et besonnesch schéin. De Bopa huet déi witzegst Iddien a kann déi beschte Geschichten erzielen. An de Bopa huet dee schéinsten a léifsten Hond vun der ganzer Welt: den Här Schmit. Dat ass zwar ee geckegen Numm fir en Hond, mee dofir och en immens witzegen! D'Lisa muss sech ëmmer futti laachen, wann de Bopa rífft: „Här Schmit! Komm heihinner!“ Da kucken d'Leit awer schéin domm dran, wann da just en Hond gelaf kënnt!

Dem Bopa säin Haus steet zu Huelmes. Dat ass en immens schéint Duerf mat villen alen Haiser, déi sech hannert engem richteg ale Schlass un den Hiwwel duckelen. An hannert dem Schlass geet et géi erof an en déiwen Dall mat däischtere Bëscher a enger klenger Baach déi dem Dall säi Numm gëtt, d'Äisch. Hei spillen all dem Bopa seng Geschichten. Hien erzielt vu staarke Prinzessinnen, vu schéine Ritteren... vu verzauberte Beem a komesche Geeschter.

Dem Bopa säin Haus ass och ganz al... a ganz kleng. Dat mëscht awer näischt. Dofir ass et nämlech immens gemittlech, zemools wann de Bopa owes seng vill Käerzen umécht.

De Bopa léisst owes am Lisa senger Kummer eng kleng Luucht brennen, da muss d'Lisa an der Nuecht och net esou fäerten. Dat ass gutt esou, well beim Bopa doheem ginn et ganz vill Geräischer, déi d'Lisa soss ni héiert. A wann et däischter ass, da stellt ee sech déi komeschste Saache vir! Monsteren! Gutt, dass den Här Schmit op senge Féiss schléift, dat hëlleft och géint d'Monsteren an d'Däischtert.

„Lisa, opstoen! Mir maachen dach haut en Ausfluch!“

D'Lisa spréngt aus dem Bett! Ausfluch mam Bopa si wonnerbar! Undoen - Zänn wäschen - Kaffi drénken - Rucksak op de Réck a lass! De Picknick ass beim Bopa am Rucksak, deen ass e bëssi méi staark wéi d'Lisa. A wann si e bis giess hunn, da muss een och net méi sou schwéier droen. Den Här Schmit muss kee Rucksak droen... e géing en och direkt verléieren, sou wéi dee ronderëm spréngt.

D'Lisa an de Bopa ginn op Bruch... Zu Fouss, well dat ass guer net esou wäit. De Bopa huet zu Bruch gewunnt wéi hien ee klenge Jong war... op engem Bauerenhaff mat Felder, op deene vill Geméis gewuess ass.

D’Lisa kennt de Wee fir op Bruch schonn e bëssi: Si musse laanscht d’Schlass goen. Do leet d’Lisa ëmmer de Kapp no hannen a probéiert bis ganz uewen hinner ze kucken. Hatt stellt sech dann all déi Ritteren a Prinzessinnen aus dem Bopa senge Geschichte fir. A genee esou engem Schlass hunn déi gewunnt! D’Lisa kuckt dee groussen Tuerm vum Schlass ganz gär. Hatt fënnt, dass en e bëssi ausgesäit wéi den Hutt vun engem Zauberer.

Nom Schlass trëppelen de Bopa, d’Lisa an den Här Schmit an eng ganz kleng Strooss eran; de Bopa seet ‚Gaass‘ fir déi Strooss.

Dono geet et de Bierg erof an d’Lach, ee Stéck laanscht Strooss. Dat piikst ganz e bëssi an de Knéien, fir erof ze trëppelen. Hannert de Fëschweieren eriwwer bei eng Baach, déi wéi eng Noss heescht: Mandelbaach! An dann ëmmer laanscht déi kleng Bächelche bis si schonn d’Diecher vun den éischte Bricher Haiser gesinn. Dat geet ganz séier, well d’Lisa an de Bopa sange beim Trëppelen an erzielen sech Witzer. D’Lisa béckt sech och dacks, fir

Dännenzapen opzerafen. E puer dovunner sinn ugeknabbert. „Dat war ee Kaweechelchen... oder ee Villchen.“ seet de Bopa.

Den Här Schmit dierf ouni Léngt spadséiere goen an dat fënnt deen natierlech super. Si brauchen sech och keng Suergen ze maachen, well och wann den Här Schmit gäre séier a wäit leeft, hie kënnt ëmmer nees zeréck. Dee geckege Mupp schnoffelt un all Bam an all Blumm, drénkt esouguer aus der Mandelbaach a wänzelt sech an de Blieder... et ass ee Genoss!

„Deen ass geckeg!“ laacht de Bopa. „Mee hien huet hei esou vill ze richen, mat all deenen Déieren déi hei wunnen.“

„Aah, ech weess et nach, Bopa!“ rífft d’Lisa ganz houfreg. „Hei ginn et Wëllschwäin! An och Réi an Hirschen. Ech hat dat schonn alles an der Schoul geléiert!“

Lo sinn se e gutt Stéckelche getrëppelt, an d’Lisa mierkt wéi seng Knéien esou lues e bëssi mëll ginn. A säi Bauch grommelt... do ass nämlech en zimmlecht grousst Lach dran!

„E Lach?“ freet de Bopa. „A wéi ass dat da méiglech? Dann dierfs du awer näischt iessen, soss fält nees alles eraus! Ma da gëtt et deck Zäit fir de Picknick z’iessen, he? Mir sinn och scho bal zu Bruch ukomm!“

Si setzen sech nieft de Wee op een décke beige Steen an den Här Schmit leet sech dobäi.

D’Lisa päkt genësserlech seng Schmier aus. Mmmmmh gekachten Ham mat Kornischong!

„Ass d’Lach elo zou, Lisa?“ freet de Bopa.

D’Lisa dréckt op sengem Bauch ronderëm. „Hm, Bopa, ech mengen do ass nach e ganz klengt... t’ass genee esou grouss ewéi e gutt Stéck Schockela!“

„Ma dann ass et jo gutt dass ech eent dobäi hunn!“ laacht de Bopa. Den Här Schmit geet an där Zäit e bëssi spadséieren. Hien schnoffelt hei an do a schwupps ass hien hannert der nächster Kéier verschwonnen. D’Lisa an de Bopa raschten nach a lauschteren de Villercher no. An engem vun de Beem gesäit d’Lisa esouguer e Kaweechelche kloteren!

„Sou, elo muss mer awer, soss kréie mer de Wee net fäerdeg!“ seet de Bopa a steet op. „Här Schmit, komm heihinner!“

Näischt.

„Här Schmit, komm!“

Mee vum Här Schmit ass kee Mucks ze héieren!

„Oh dajee, wou ass deen Hond dann elo?!“ De Bopa fänkt un ongedëlleg ze ginn. „Komm, mir paken alles an, mir ginn e sichen, Lisa!“

D’Lisa an de Bopa gi weider em den Eck wou den Här Schmit verschwonnen ass a ruffen zesummen: „Här Schmit, komm heihinner! Här Schmiiiiit!“ mee de Muppes weist sech net.

Op eemol mengt d’Lisa eppes ze héieren. „Bopa, lauschter, do souert en dach!“

Jo, ganz kloer, an elo héiert een en och billen! Mee et kléngt ganz komesch, sou wéi wann en net dobaussen un der Loft wier, mee agespaart hannert enger Mauer. D’Lisa an de Bopa ginn elo nach méi séier. D’Bille kënnt méi no... elo ass et direkt nieft hinnen... mee vum Hond ass näischt ze gesinn!

„Bopa, et kléngt wéi wann en do an deem Fiels wier!“ riff d’Lisa a wéisst op déi héich gro Wand déi hei laanscht dem Wee aus dem Buedem wiißt. Virum Fiels stinn e lauter Straicher a Beem a si mussen duerch dat héicht Gras klotere fir méi no ze kommen.

„Oh Mamm!“ seet de Bopa. „Ech mengen, hien ass an e Wiichtelcherslach geklotert!“

„Ee wat??“ freet d’Lisa a mëscht grouss Aen. Esou eng Geschicht hat de Bopa him nach ni erzielt!

„Fréier hunn hei Wiichtelcher gewunnt... an deem Fiels. E lauter Tunnelle sinn do dran an an déi kënnt een duerch déi Lächer. Se sinn ze kleng fir normal Mënschen, mee esou e klengen Hond passt ouni Problem do dran!“

„Wiichtelcher?! Du mengs kleng Zwergen?! Déi ginn et dach just an de Märcher!“ D’Lisa kuckt verzweiwelt op déi kleng Lächer déi iwuerall an de Fiels eraféieren. Wéi sollen se den Här Schmit dann do nees eraus kréien?

„Oh mäi Kand, ech hunn dat och ëmmer gemengt! Komm, sätz dech heihinner... den Här Schmit fënnt vum selwen eraus, ee gescheiten Hond verleeft sech net esou séier. Kuck, ech leeën nach e Stéck Ham hei bei dat Lach, da fënnt e ganz sécher eraus. Looss e schnoffelen, mir waarden hei, an an där Zäit erzielen ech der meng Wiichtelchersgeschichte.“

D’Lisa ass berouegt... mee och schrecklech virwëtzig!

„Du weess jo, wéi ech kleng war, do hunn ech mat mengen Elteren a menge véier Bridder op engem Bauerenhaff gewunnt, direkt do ënnen zu Bruch. Mir hate vill Gromperfelder a virun allem am Summer gouf et immens vill ze schaffen, well dann d’Gromperen aus dem Buedem geholl goufen. Mäi Papp huet da vu mueres fréi bis owes spéit geschafft... weess de, et goufen nach keng Trakteren an aner Maschinnen, an d’Aarbecht huet vill méi laang gedauert. Ee Joer awer hate mir nëmme Pech! Mäi Papp war just virum

Summer vum Päerd gefall an hat sech d'Been gebrach. Du kanns der net virstellen, wat do lass war! Hien souz doheem an der Fotell mat sengem Gipsbeen an ass bal geckeg ginn! Weess de Lisa, et ass schlëmm wann een d'Gromperen net ka vum Feld huelen, well dat kann een se net verkafen an d'Famill verdéngt keng Suen!

D'Lisa kann sech dat guer net virstellen! Einfach keng Suen hunn...

„Dat muss awer schlëmm gewiescht si, Bopa!”

„Jo, mäi Kand, meng Mamm huet gekrasch a mäi Papp hat ganz vill Falen op der Stier! Mee dunn ass et geschitt!”

„Wat, Bopa?”

„An der Nuecht sinn d’Wiichtelcher op eist Feld spadséiert. Weess de, si kommen ëmmer just an der Nuecht eraus. Ech konnt an där Nuecht net schlofen, a well ech bei menger Kummerfënster souz, hunn ech vu wäitem d’Luucht vun hire klenge Lanteren op eisem Feld gesinn. Ech hat e bëssi Angscht, well ech net wousst wat et wier. Den anere Muere beim Kaffi hunn ech mengen Elteren dovunner erzielt. Mir sinn alleguer zesumme kucke gaangen, a stell der vir: um Feld louch e risege Koup Gromperen, alleguerten aus dem Buedem eraus gewullt a scho propper gemaach, also prett fir op de Maart. Meng Mamm huet se verkaf a mir hunn eis keng Suerge méi misste maachen!“

D’Lisa mëscht grouss Aen. Wat eng verréckt Geschicht! Vun all dem Bopa senge Märercher war dat do dat allergeckegst...

„An dir hutt näischt misste bezuele fir de Wiichtelcher hir Aarbecht?“

„Nee, sou ass dat net bei de Wiichtelcher. Mee weess de, ech sinn nach ganz vill Joren hei bei dëse Fiels komm an hunn eppes fir z’iessen dohinner geluecht. Fir de Wiichtelcher Merci ze soen.“

„Hues de se da gesinn? Hues du mat hinne geschwat?“

„Nee, Lisa, dat ass net méiglech. Mee d’lesse war den aneren Dag ëmmer fort.“

„Da weess de jo guer net wéi se ausgesinn!“ D’Lisa ass zimmlech enttäuscht.

„Ma nee, net esou genee. Ech weess just dass se ongeféier esou grouss wéi dengem Papp säi Fouss sinn... an nach en hallwen dobäi. Eigentlech gesi se aus wéi normal Mënschen, mee ebe méi kleng. A se sinn all zimmlech staark a séier a fläisseg. Fir de Rescht dierfs du dir se esou virstelle wéi s du wëlls.“

„An dat ass alles wierklech wouer? Ech kann dat bal net gleewen! A firwat bréngs du haut keen lesse méi heihinner, Bopa?“

„Weess de, mäi Kand, wann ee méi grouss gëtt, da vergësst een d’Geschichten heiansdo. Ech si mat 15 Joer vun doheem fortgaange fir ze schaffen, an do hunn ech net méi sou dacks un d’Wiichtelcher geduecht. An iergend eng Kéier gouf et eben einfach keng Wiichtelcher méi.“

D’Lisa denkt ganz fest no. Dat kléngt komesch: nëmme well d’Leit net méi dovun erzielen, soll et keng Wiichtelcher méi ginn? Dat ass awer onfair!

„Waff!“

„Här Schmit! Do bass de jo!“ D’Lisa spréngt op a leeft bei de Fiels. Dem Här Schmit säi Kapp kuckt aus dem Lach eraus. Hien ass grad am Gaang d’Ham ze frupsen, déi de Bopa dohinner geluecht hat. D’Lisa huppt sech bei hien a ka guer net ophalen en ze heemelen an ze drécken.

„Oh, Här Schmit, wéi schued dass du net schwätze kanns! Soss kéints du mer erziele wéi de Wiichtelcher hir Tunnellen a Wunnengen ausgesinn! A vläicht hues du jo och ee gesinn!“

„Waff!“ seet den Här Schmitt, an de Bopa an d’Lisa musse laachen.

„Sou, an elo séier heem!“ rífft de Bopa. „Soss komme mer virun der Däischtert net méi un. D’Lisa léisst nach séier d’Reschter vu sengem Picknick beim Lach leien... fir d’Wiichtelcher.

Méi spéit am Dag läit d’Lisa am Bett, mee hatt kann net schlofen. Hatt muss un d’Wiichtelcher denken. Nieft sengem Bett um Buedem steet nach ëmmer säi Rucksak mat all de Saachen dran. De Bopa hat gesot, hatt dierft e muer auspaken, well hatt esou midd war vum Spadséieregoen.

D’Lisa kuckt un de Plaffong a stellt sech déi kleng Mënsche vir. Vläch hunn se ee laange wäisse Baart, wéi d’Zwerge beim Schneewittchen? Ob et och Wiichtelmeedercher ginn? Hatt stellt sech déi butzeg kleng Schong a Strëmp a Boxen a Pullovere fir, mee do gi seng Aen ëmmer méi schwéier a méi schwéier...

„Liiiisa, Kaffi ass fäerdeg!“ rífft de Bopa den anere Mueren.

Puh! D’Lisa reift sech d’Aen. Wat ee verréckten Dram! Hatt hat vun e lauter klenge Jongen a Meedercher mat wäisse Bäert gedreemt, déi him d’Schong strécken an d’Zänn wäschen an de Schoulsak paken a Kachkéis op d’Brout schmieren.

Do streckt de Bopa de Kapp zur Dier eran. „Lisa, pak nach séier däi Rucksak aus, jo? Dono ginn et Paangecher! Déi schmaachen ëmmer besser, wann een déi Saache scho gemaach huet, déi een net esou gär mëscht.“ De Bopa geet zeréck an d’Kichen.

Oh nee, dee blöde Rucksak. D’Lisa hieft en op a setzt en op d’Bett. Komesch, en ass ganz liicht. D’Lisa mëscht de Rucksak ganz lues op... de Rucksak ass eidel!

„Häää? Wou si meng Saachen?!“ rífft hatt, mee am selwechte Moment gesäit et se: de K-Way läit nees um Dësch ewéi virum Spadséieren. D’Sonnecrème an d’Plooschteren op der Kommoud... an d’Kap hänkt nees um Krop hannert der Dier!

„Geckeg!! Booopa, komm séier! D’Wiichtelcher waren hei!“

D’Lisa weist dem Bopa deen eidele Rucksak an all d’Saachen, déi nees op hirer Plaz leien.

„Se waren hei, Bopa, a mir hunn se guer net héieren! Oh neeee, firwat hunn ech nëmmen sou fest geschlof?! Soss wéisst ech elo wéi se ausgesinn!“

D'Lisa sicht de ganze Buedem an der Kummer of. Vlächit hunn se iergendeppes vergiess oder verluer oder...

„Ha!! Hei! Ee wäisst Hoer! Op dengem Kappkëssen, Bopa! Dat ass de Beweis! En Hoer vun hirem wäisse Baart! Et ginn se, et gi se wierklech!!! D'Wiichtelcher hu mir gehollef, si hunn an der Nuecht mäi Rucksak ausgepaakt!”

D'Lisa danzt an der Kummer ronderëm a kickelt. Hatt freet sech ewéi ee Geck. Esou vill, dass et net mierkt wéi de Bopa nees aus der Kummer erausgeet. Hie schmunzelt... ee richtegt klengt frecht Wiichtelchersgrinsen.

Den Nick an déi geheimnisvoll Fra

Den Nick huet d'Flemm! Et ass alt nees esou een typesche langweilige Sonndeg! Si hu Besuch an déi Grouss soen dat, wat se ëmmer soen: „Oh nee, wat bass du esou grouss ginn! – Wéi ass et an der Schoul? – Wat mëscht de Fussball?“

No engem éiweg laange Moien-soen a Schampes, oder Äppeljus fir den Nick, gëtt et dann z'essen. An dat hellt keen Enn! Seng Mamm a säi Papp kachen zesummen, a well si dat ganz perfekt wëlle maachen, gëtt de Samschde virdu schon näischt anescht gemaach. Fir d'éischt trëllen si den hallwen Dag duerch de Supermarché an da gëtt de ganze Mëtte geschnëpelt, geschielt a geschnidden.

Sonndes gëtt et da fir d'éischt Zopp, dann Zalot, da Fleesch, dono Fësch, an no engem Kéisplateau endlech den Dessert. Wat heescht endlech? Et gëtt deen eeklegen Dessert mam Äerdbiersghelli... brrr, den Nick kann e net leiden. Wéinstens huet d'Jackie Kichelcher matbruecht. D'Jackie ass dem Pappa seng Schwëster, also dem Nick seng Tatta... an hatt ass eigentlech zimmlech cool, och wann et ëmmer déi „Wat bass du grouss ginn!“-Saache seet.

Nom lesse kënn dann deen aller-allerschlëmmsten Deel vun sou engem Sonndeg: si gi spadséieren!!! De Nick haasst Spadséiere goen. Hien huet eng Lidd-CD vu senger Mamm, déi ‚Metti Spaghetti‘ heescht, an dorop ass ee Lidd iwwert keng-Loscht-hu-fir-Spadséieren-ze-go-en. A soubal déi Grouss soen: „Allez, elo hiewe mer eis.“ Dann héiert de Nick schon d'Lidd am Kapp: „Oh wann ech dat schon héieren! Mir gi schon nees spadséieren!“

„Kommt mir gi mol nees eng Kéier bei d'Schlasskapell!“ seet haut de Fred, dem Jackie säi Mann.

„Super Iddi!“ rífft dem Nick seng Mamm.

Sinn déi geckeg?! Et ass iwwert eng Stonn ze goen! Esou vill zu, e bëssi trëppele goen!

Nu gutt, hie muss schon zouginn, déi Kapell ass net esou schlecht. Se läit op engem Hiwwel, dem Mariëbiërg, an et muss ee ganz vill Trapen eropgoe fir dohinner ze kommen. T'ass eng zimmlech geheimnisvoll Plaz... souguer

e bëssi grujeleg, wann den Nick ganz éierlech ass. Wieren se nëmme
schonn do!

D'Mama an d'Jackie lafe vir a braddelen ouni Paus, natierlech iwwert
d'Aarbecht. Si si Jofferen an der selwechter Schoul. Also an der grousser
Schoul nennt een dat Proffen. D'Mamma fir Däitsch an d'Jackie fir Ge-
schicht. Hat weess lauter ganz al a gescheit Saachen... awer och zimmlech
cooler iwwert Ägypter a Ritter a sou weider.

De Pappa an de Fred ginn hannendrun an diskutéieren och... mee do lausch-
tert den Nick léiwer no. Si erzielen sech gäre Witzer. „Hei, lauschter deen:
wat sëtzt op engem Bam a mëscht A-A-A?“ De Fred rëselt de Kapp. „Keng
Anung, so!“ Dem Nick säi Papp muss scho laachen ier en den eigentleche
Witz iwverhaapt erzielt: „Mahahaha.... eng Eil mat engem Sproochfeeler!“
Déi zwee bléiwe stoen, well se vu Laachen net méi kënnen trëppelen.

An hien mierkt och schonn dass d'Spadséiere goe guer net esou schlëmm
ass wéi hien am Virus ëmmer mengt. T'ass nach net vill Zäit vergaangen,
do stinn si schonn ënne bei den Trape fir de Mariëbiërg erop bei d'Kapell
ze kloteren.

„Eent - zwee - dräi - lass!“ rífft de Fred, an den Nick fänkt un ze rennen. Dat ass hiert Spill: wien ass am séiersten alleguerten d’Trapen eropgelaf?

„Fal net!“ héiert hie seng Mamm nach ruffen, mee do huet hie schonn déi éischt zéng Träppleker geholl. Direkt hannendrun héiert en de Fred käichen. E puer Sekonnen dono ass hie schonn uewen ukomm.

„Gewonnen!!“

„Net schlecht, Kolleeg!“ keimt de Fred a muss sech op déi kleng Maierche setzen, fir nees zou sech ze kommen. „D’lescht Joer waars du nach net sou séier, all Respekt!“

Den Nick grinst, an da leet hien de Fanger op d’Lëpsen. Dat maachen si hei uewen ëmmer; ganz roueg sinn, fir d’Geräischer vun der Natur ze lauschteren. Just d’Villercher päifen an de Wand danzt duerch d’Beem, a soss héiert ee bal kee Geräisch. D’Mamm, de Papp an d’Jackie komme ganz lues an op den Zéiwespëtzen déi lescht Träppleken erop, an da lauschteren se alleguerten. Si stinn uewen a gesinn iwwert de ganzen Dall. Ënnen um Fouss vum Mariëbiërg steet d’Aansebuerger Schloss.

Den Nick dréint sech em a geet bei d’Kapell. Hee kuckt esou gär d’Léiwen iwwert der Dier; se sinn an de Stee geschloen a gesinn zimmlech echt aus. Iwwert de Léiwe gesäit een eng Kroun mat Blummen an Diamanten an tèscht den Déiere si komesch Rondelen an de Stee geschloen. De Papp hat him erkläert, dat wiere Wopen. Ee Wopen ass esou eppes wéi ee Bild, wat een als Famill just kritt wann ee ganz räich ass. Dorop si Saachen, déi bei d’Famill passen, a keng aner Famill huet dat selwecht Bild.

Den Nick iwwerleet sech heiansdo, wéie Wopen seng Famill hätt. Iergende Witz géing op allefall drop stoen. An da wier vläicht d’Minou drop, hir Kaz. E Fussball nach, Bicher fir d’Mamm... an e Bam oder eng Blumm, well de Pappa Gäertner ass. Vlächicht moolt den Nick eemol sou e Familljebild... dann hätten si hiren eegene Wopen! Esou eent huet net emol den Theo, och wa seng Famill zimmlech räich ass.

„Schued dass een net kann an d’Kapell eragoen, he?“ seet den Nick.

„Ma wann s de wëlls komme mer eemol heihinner wann se opgemaach gött.“ Äntwert seng Mamm. „Mee et ass näischt Extraes... just déi berühmte Mariëstatue ass vlächicht interessant.“

„Wat ass da mat där?“ Den Nick hat nach ni eppes dovunner héieren.

„Ma do gött et eng ganz onheemlech Geschicht driwwer!“ seet d’Jackie, setzt sech op d’Mauer a klappt nieft sech op de Steen.

„Viru ganz ganz laanger Zäit, wou et nach Grofen hei gouf...“

„Wat si Grofen?“

„Ma ganz räich Leit... net grad sou dichteg wéi e Kinnek, mee och mat engem Schlass a Päerd an Déngeger a sou weider. De Grof ass also op dësem Hiwwel spadséiere gaangen. Do gesäit hien op eemol tëscht den Äscht vun engem Bam eng kleng Statue stoen... d'Muttergottes. Hien huet fonnt, dat wier keng gutt Plaz fir esou eng Statu, an hien huet se matgeholl an an d'Kierch bruecht. Ma stellt iech vir, den aneren Dag war d'Statue verschwonnen! De Grof huet nogekuckt an do stoung d'Statue nees an deem selwechte Bam. Hien huet se nach zweemol zrëck an d'Kierch gesat, mee si ass ëmmer nees am Bam opgedaucht. Do war et him kloer dass si wéilt op deem Bierg bleiwen, an do huet e ronderëm de Bamstamm déi Kapell hei baue gelooss, souzesoen als Doheem fir d'Statue. An do dra steet se bis haut! An de Bierg heescht dofir Mariëbierg.“

„Cool Geschicht, Jackie! Awer och e bëssi grujeleg! Komm mir ginn elo weider!“

Den Nick leeft nach eemol ronderëm fir ze kucke wéi d'Kapell vun hannen ausgesäit. Hien hieft grad de Kapp fir eropzekucken... do spiert en op eemol ee Bléck. Op der anerer Säit steet eng Fra. Eng Fra wéi de Nick nach ni eng gesinn huet. Si gesäit aus wéi wa se aus enger Zäitmaschinn geklotert wier... mat engem Rack wéi haut keen e méi undeet a mat engem steiwe wäisse Koll dee bis an den hallwen Hals eropgeet. D'Hoer huet si streng un de Kapp gekämmt an an engem almoudesche Knuet zesumme gedréint. Si ass grouss an elegant an... si seet kee Wuert. Si kuckt den Nick just un... zimmlech streng a ganz komesch... den Nick huet d'Gefill, si géif him an de Kapp era kucken, an hie mierkt, wéi en iwwerall um Kierper eng Héngerhaut kritt. D'Fra beweegt sech net, mee kuckt stuer riicht aus, mat äiskale bloen Aen.

Den Nick mëscht séier e Saz no hannen, dann dréint hie sech em a leeft virun d'Kapell, sou séier wéi e kann. Déi Erwuessen si schonn an der Trap an den Nick sprint laanscht se wéi wann een hannert em hier wier.

„Wat hues du dann elo?“ rífft säi Papp.

„Näischt... ech muss wibbelen!“ Den Nick wëllt grad net vun där komescher Fra erzielen.

Um Wee fir heem schwätzt hie kee Wuert. Normalerweis gleeft hie jo net u Geeschter, mee déi Madamm huet guer net echt ausgesinn. Hie gesäit nach ëmmer déi gelungen Ae viru sech... Egal, wéi hien seng Gedanken dréint a kéiert: si muss e Geescht gewiescht sinn! Ee Geescht aus alen Zäiten!

„Eng Geeschtergeschicht? Erziel!“ seet seng Mamm an deem Moment zum Jackie an de Nick spëtzt seng Oueren.

D'Jackie grinst a kuckt ganz geheimnisvoll dran.

„Majo, t'gëtt nach eng aner Geschicht ronderëm de Mariëbiërg, déi erzielt, wéi d'Kapell dohinner koom: Der jonker Fra vum Grof vun Ansebuërg ass d'Muttergottes um Biërg erschéngen, an dofir huet si do d'Kapell opriichte gelooss. D'Marianne vu Bidart soll eng gutt Fra gewiescht sinn, déi jidderengem gehollef huet. Mat 85 Joer ass si gestuerwen, mee geschwënn no hirem Doud gouf erzielt, hire Geescht géing ronderëm d'Kapell goen. Vill Leit hu behaapt, si hätten si do gesinn... Virun allem bei Kanner wier de Geescht dacks opgedaucht an hätt si laang ugekuckt.“

Den Nick spiert säin Häerz méi séier klappen. Dat kann dach net sinn!!

„A -a -a firwat grad Kanner?“ freet hie mat dënner Stëmm. Hien hofft dass kee mierkt wéi en ziddert.

„Ma dat weess kee genee, t'ass e Geheimnis bis haut... Vlächet hat si d'Gefill, dass si sech net gutt em hir eege Kanner gekëmmert hat.“

No enger Zäit traut de Nick sech ze froen: „So Jackie, wéi huet déi Geeschterfra da genee ausgesinn?“

„Dat mam Geescht ass just eng Geschicht. Mee wéi d'Marianne vu Bidart ausgesinn huet, kann ech der souguer weisen. Ech hunn nach eng Rëtsch Bicher am Auto iwwert d'Geschicht aus der Géigend... ech mengen, do war e Bild vun hir dran.“

„A bis dohinner haalt der op mat deem Gegeeschters, ech fäerte soss!“ geckst de Fred. „So, Rom, wat seet ee Geescht zum aneren, he?“

Dem Nick säi Papp grinst schonn: „Du wäers mer et direkt soen.“

„Ma: ech hunn dech duerchkuckt!“

De Männer hiert Laache schaalte duerch de Bësch an esouguer d'Mamm an d'Jackie musse schmunzelen.

Soubal se doheem ukommen, bleibt den Nick hannert dem Jackie bis hatt dat richtegt Buch aus der Mall gezunn huet. Si setzen sech op d'Fotell an d'Jackie bliedert an deem décken Heft, dann tuppt et mam Fanger op ee Bild.

„Kuck, dat ass d'Fra. D'Bild ass net ganz kloer, mee esou kanns de der si e bëssi virstellen.“

Den Nick zitt d'Buch op säi Schouss. Et ass manner schlëmm wéi e gefaart hat. Dee Bléck, deen him d'Héngerhaut iwwert de ganze Réck gejet hat, ass am Buch net ze gesinn. Mee d'Kleeder... d'Kleeder si genee t'selwecht! An d'Hoer och! Et gëtt keen Zweifel! Hien huet der jonker Grofefra hire Geescht begéint!!

„Wat ass da lass mat dir? Du bass esou bleech?“ seet d'Jackie a muss laachen. Mee den Nick äntwert net. Hie wëllt net ausgelaacht ginn, dofir erzielt e léiwer näischt.

Den anere Mueren ass den Nick scho fréi wakereg. Hie kann et bal net erwaarden, dem Theo vu senger onheemlecher Entdeckung z'erzielen! Eng hallef Stonn méi spéit klëmmt hien an de Schoulbus a kuckt wou den Theo sëtzt. Mee, mëscht deen de Geck mat him? Den Theo ass net am Bus! Den Nick léisst sech flemmseg an de Sëtz trëllen. Lo gëtt e seng Gedanken nach ëmmer net lass!

E bëssi méi spéit sëtzt hien a senger Bänk. E kritt guer net mat wat ronderëm hie geschitt an dofir spréngt e bal vun e lauter Schreck an d'Luucht wéi op eemol eng Hand sech op seng Schëller leet.

„Schléifs du nach?“

„Theo! Do bass du jo! Firwat waars du net am Bus?“

„Ech hat dir dach gesot, dass dëse Weekend meng Tatta Annemarie aus der Belsch bei eis ass. Du gleefs net, wat dat fir e Stress war!“ Den Theo sëtzt sech a schwätzt ouni Punkt a Komma.

„E Freiden ass et direkt lass gaangen. Der Madamm war d’Zëmmer bei eis am Haus net schick genuch, menger Mamm hire Kaffi wier sabbeleg an hiert Buedzëmmer hätt keng Bidden. Op allefall huet si esou eng opgefouert, dass mäi Papp hir een Zëmmer am Hotel an der aler Buerg zu Aansebuerg gebucht huet!“

„Net schlecht. An dunn hutt der Ausflug mat hir gemaach, oder wéi?“

„Si ass owes bei eis iesse komm an huet just gemeckert. Meng Mamm hätt se kéinten ëmbréngen!“

Den Nick muss laachen an den Theo verdréint d’Aen.

„Hei, du misst se gesinn! Si huet ëmmer déi selwecht Zort Räck un, mat Gerüschels, wéi eng Joffer vu fréier, mat engem Koll an esou. T’gesäit mega onbequem aus. Vlächicht géing et hir scho besser goe wann si eemol en Jogging géing undoen... wann ech esou komesch Kleeder unhätt, da wär ech och granzeg! Woubäi... mat mir ass se eigentlech ni granzeg. Mech fënnt si iergendwéi immens a wëllt andauernd Saache mat mir ënnerhuelen.“

„A wat huet dat elo alles mam Schoulbus ze dinn?“ freet den Nick.

„Ma si fiert jo muer nees heem a wollt dofir onbedéngt nach eppes mat hirem ,cher neveu Théodore‘ ënnerhuelen... si huet mech mat hirem Schickimicki-Auto an d’Schoul bruecht a kënnt mech herno och nees sichen... du muss der dat ukucken! Dausend Knäppercher sinn an deem Auto! Vlächicht kënne mer dech heem féieren!“

„Gutt Iddi“, seet den Nick, mee elo wëllt hie seng Gedanken endlech lassginn. „Mee lauschter mol, du gleefs net wat mir gëschter geschitt ass... bei der Kapell um Mariëbiërg!“

„Nick, Theo, dir kënnt an der Paus weiderschwätzen... et mengt ee bal dir hätt iech e Joer laang net gesinn, an net just zwee Deeg!“ Déi zwee Kolleegen hate guer net gesinn dass d’Joffer erakomm war. Den Nick keimt... elo muss en nach zwou Stonne méi laang waarden!

Wéi et endlech schellt, zitt den Nick den Theo direkt ganz hannen an de Schoulhaff, do huet een e bëssi seng Rou; den Nick wëllt nämlech net dass een hinnen nolauschtert a mengt, hie wär geckeg!

„Lo erzielt schonn“, seet den Theo a péckt seng Kéiseschmier aus. „Wat ass geschitt, dass du esou opgereegt bass?“

Den Nick erzielt vum Besuch, vum Spadséiergang, vun der Kapell... a virun allem vun der komescher Fra mat deene grujelegen Aen an dem Jackie senger Geschicht. Hei, esouguer beim Erziele kritt hien nach eng Héngerhaut!

Den Theo kuckt e bëssi verdaddert dran an denkt no. „Dat kléngt wierklech komesch! Ech traue mech bal net, et ze soen, mee... Nick, ech mengen, du hues vläicht wierklech e Geescht gesinn!“

Déi zwee Kollegee kucken sech un. E Geescht! Okee. Dat ass wierklech emol eng Kéier eppes anescht. „Mir müssen esou séier wéi méiglech eemol dohinner kucke goen!“ schléit den Theo vir. „Ech hunn nach ni ee richtegt Gespenst gesinn... vläicht kënne mir si jo souguer froe firwat se do ronderrëm geeschtert?“

No der Schoul lafen déi zwee op de Parking. Der Tatta Annemarie hire schicken, groussen Auto blénkt scho vu wäitem an der Sonn.

Den Theo rässt déi hënnescht Dier op. „Moien, Annemarie!“

„Bonjour, mon cher. Wéi war et an der Schoul?“ seet eng Stëmm vu vir.

Den Nick rutscht iwwert de Sëtz a stréckt sech un.

„An du bass also den Nicolas?“ freet dem Theo seng Tatta an dréint sech bei den Nick em.

Den Nick spiert wéi seng Hoer sech opriichten a säin Häerz ufänkt ze klappe wéi wann en décken Hummer dra wier. Mat oppenem Mond sëtzt hien do a stierkst op déi Fra déi virun him um Steier sëtzt. Et ass d’Geeschterfra vun der Kapell!

„So mol, mir zwee hunn eis dach schonn eemol gesinn!“ seet dunn och d’Annemarie.

Den Nick fënnt esou lues seng Sprooch erëm a kuckt, mee den Theo steet nach ëmmer baussen nieft dem Auto...

„Jo, gëschter, hannert der Kapell“ seet den Nick séier, an dunn: „Sot näischt dem Theo wann ech gelift! Kënnt dir einfach maachen, wéi wa mir eis elo grad fir d’éischt gesinn hätten? Ech erzielen iech eng aner Kéier, wisou!“

Den Nick schummt sech. Sāi Geescht war eng ganz normal Fra... zwar eng, déi ganz almoudesch ugedoe war, mee eben awer eng aus Fleesch a Blutt. D’Tatta kuckt hien e bëssi erstaunt aus hire komesche bloen Aen un, ma am nächste Moment klëmmt den Theo an den Auto.

„Aaaah, du bass also den Nick! Ma ech freeë mech, dech kennen ze léieren. Den Theo schwätzt déi ganzen Zäit vun dir! Ech nennen dech Nicolas, averstane?“

Den Nick heescht zwar eigentlech net Nicolas, mee hien ass esou erliichtert, dass d’Tatta matspillt, dass hie ‚Jo‘ mam Kapp wénkt.

Um Heemwee braddelt den Theo ouni Paus mat senger Tatta, an den Nick huet Zäit fir nozedenken. Also Nodenke muss een net méi vill, well déi Saach ass jo kloer: hien huet sech beholl wéi ee klenge Bébé! E Geescht! Sou e Blödsinn! Do sëtzt déi Tatta a gesäit iwverhaapt net wéi ee Geescht aus! Wat soll en dann elo dem Theo soen? Den Nick schummt sech!

„Nick, dreems du? Mir sinn do!“ Den Theo boxt hien an den Aarm. „Du denks wuel nach ëmmer un däi Geescht bei der Kapell, he?“

„Ee Geescht? Interessant...“ seet d’Tatta a schmunzelt. „Äddi, Nicolas!“ Den Nick grommelt en „Äddi... a Merci“ a klëmmt séier aus dem Auto.

„So, Nick, wéini fuere mer da bei d’Kapell? Muer?“ rífft den Theo nach aus dem Auto.

„Muer? Eeh, nee, do kann ech net. Weess de... ech hu mer dat nach eemol iwverluecht. Ech mengen, sou ee Geescht huet vläicht léiwer seng Rou!“

„Wéi’s de mengs...“ seet den Theo e bëssi enttäuscht an zitt d’Autosdier zou.

An da si se fort... den Theo a seng Geeschtertatta.

Den Nick geet an d'Haus. Et richt schonn no lessen a säi Papp steet an der Kichen, mat sengem roude Schiertech un. "Nick, do bass de jo! Hei, ech muss der direkt mäin neie Witz erzielen; dee passt nämlech bei dem Jackie seng Geeschtergeschichte vu gëschter.

Geschter! Den Nick kann dat Wuert net méi héieren. „Dann erziel schonn!“

„Also pass op: Kënnst eng Fra an den Hotel, deen an engem ale Schlass ass a freet den Hoteldirekter: ‚Sinn hei och ganz sécher keng Geschter?‘ Seet den Hoteldirekter: ‚Ech wunne scho säit zweedausend Joer hei an ech hunn nach ni ee gesinn!‘“

Um Helpermaart

Paus! Endlech! De Fränz streckt sech eemol an all Richtung. Haut huet hie besonnesch ongedëlleg drop gewaart. Déi ganzen Zäit konnt hie just u seng Schmier denken! Et ass déi éischte Kéier dëst Schouljoer, dass hien eng Schmier dobäi huet... keng dresche Kuuscht, mee eng richtig Schmier mat Botter a Gebeess. Seng Mamm huet se schéin uerdentlech an ee karéiert Duch agepaakt. Dee wonnerbare Päckelchen hat de Fränz ganz virsiichteg a säi Schoulsak geluecht, esou dass en net kéint zerdréckt ginn. Obwuel, a sengem Honger wieren him warscheinlech souguer Brout-Botter-Gebeess-Grimmele wéi dat beschten lesse vun der Welt virkomm! Virun allem war et gutt Brout, net sou een haart, batters aus Käre vum Joer virdrun. Mee ee ganz frëscht, lëftegt Brout aus puerem Weess. Säi Papp hat dee leschte Mount richtig vill geschafft an huet méi Sue verdéngt, a seng Mamm konnt baken... richtig Brout!

De Fränz wunnt zu Bruch a säi Papp ass Bauer... wat awer net heescht, dass si nëmme brauchen op hiert Feld ze goen, fir sech sat ze jicken. Hiert Feld am klengen Dierfche Béiwen ass kleng an dee bësse Kar deen dorop steet, muss verkaf ginn, dee kënnen si net einfach an hier eege Spënnchen tässelen. De Fränz bewonnert seng Elteren... si sinn trotz de wéinege Suen, déi se verdéngen, ëmmer gutt gelaunt. Si schaffe gären op deem winzege Bauerenhaff. Seng Mamm seet dacks: „Wann Aarbecht géif räich maachen, da wier dem Méller säin lesel de räichste Mann am Duerf!“ De Fränz a seng Schwëstere mussen dann ëmmer laachen. Hier Mamm seet ëmmer sou witzeg Saachen.

Dat lescht Joer war richtig schlëmm! Et hat vill Méint net gereent, an dunn ze vill, an dem Fränz säi Papp hat net vill Kar Opweises fir un d'Millen ze verkafen. Heiansdo ass hien esouguer nach an de Bësch hëllef gaange fir Holz ze maachen, mee do hat en sech och nach um Réck wéi gedoen. Seng Mamm huet alt déi eng oder aner Bitzaarbecht fir déi besser gestallte Leit am Duerf iwweholl, mee dat huet hier dräi Kanner och net sat gemaach. Méi wéi eemol ass de Fränz ouni Kaffi an d'Schoul gaangen, an huet sech de ganze Mueren de Bauch gehalen, fir dass en net ze vill géing grommelen. Bei all Gegrommels huet de Pit, dem räiche Bauer Theis säi Bouf, de Geck mat him gemaach. „Du mëschs genee wéi dengem Papp säin ale Stéier. Du fäls nach auserneen!“ An dono huet e seng knaschteg Laach gelaacht, zesumme mat sengen zwee beschte Kolleege Georges a Piirchen. Déi haten allen dräi nach ni Honger gelidden!

Elo sätzt de Fränz awer op der klenger Maierchen am Schoulhaff a wéckelt genësserlech d'Duch vun der Schmier. D'Waasser leeft em am Mond zesummen an hien hieft d'Brout bei d'Lëpsen!

„Fränz! Kritt den ale Stéier Fudder? Dat ass e ganz neit Bild... du mat enger Schmier!“

De Fränz fiert zesummen an dréint sech em. Hannert him stinn déi Knascherte Pit, Georges a Piirchen a grinsen.

„Jo, jealous?“ De Fränz weess, dass et net déi beschten Iddi ass, déi dräi ze provozéieren, mee hie wëll och net einfach noginn...

„Jalous? Op dech, du Pissert? Op deng Lompekleeder an deng knaschteg Féiss? Ganz sécher net!“ De Pit kënnt elo méi no, an déi zwee aner wéi Mippercher hannendrun.

„Egalwat, du Sabbeler! Loosst mech a Rou, ech wollt grad iessen!“ De Fränz wonnert sech iwwert säin eegene Courage.

Dem Pit seng Ae blëtzen. „Jongen, de Fränz wollt grad iessen! Nu lauschtert iech dat un! Mir hunn de feinen Här gesteiert!“ De Pit spréngt séier no vir a rappt him d'Brout aus der Hand.

„Geet et nach, géff mir direkt meng Schmier!“ bierelt de Fränz a spréngt op de Pit duer.

Schonns stellen de Georges an de Piirchen sech virun hien an egal, wéi vill hien zitt an dréckt, si réckele keen Zentimeter. Si sinn alleguer ee Kapp méi héich wéi de Fränz a bal duebel sou breet.

„Du hues kee Recht, mir meng Saachen ze klauen!“

„Weess de wat, Pissert? Lo stéiers du mech beim lessen...“ äntwert de Pit an dréckt sech déi ganz Schmier beieneen an de Mond.

De Fränz spiert, wéi em d'Tréinen an d'Aen klammen. T'ass einfach net fair! De Pit kéint sech zéng Schmiere mat an d'Schoul bréngen!

Mee de Fränz wëll net, dass déi aner Bouwen hie kräische gesinn. Mat engem Kreesch spréngt hien dem Piirchen un den Hals mee am nächsten Ablack spiert hie wéi seng Féiss sech vum Buedem hiewen. Den Himmel iwwert him dréint sech eemol, da fält eppes Haardes him matten an d'Gesicht an am nächste Moment knuppt hie mam ganze Kierper op deen haarde Buedem vum Schoulhaff.

„Aaaah...“ Dat huet wéi gedoen! De Fränz hält sech säi lénkst Aen.

„Ma Fränzchen, du bass mat dengem Aen a meng Fauscht geknuppt! Dat zielen ech dem Schoulmeeschter!“

A schonns gesäit de Fränz sechs Féiss a Richtung Schoul lafen. Hie läit eleng am Stëbs. Säin Ae peffert a säi Réck spiert sech u wéi wann e ganzen Trapp Kéi iwwert hier getrëppelt wier.

„Fränz, firwat läis du um Buedem?“ T'ass de Jhang, em Fränz säi beschte Kolleeg.

„Déi Dräi... si hu meng Schmier geklaut a mech gebeetscht!“ grommelt de Fränz a setzt sech lues op. Hien huet nach ëmmer d'Hand um Aen. Elo hëlt hien ee Fanger nom anere vum Gesicht erof.

„Kräizdonnerwieder!!“fiert et dem Jhang eraus. „Ma dat do gëtt blo!“

De Fränz steet lues op a stäipt sech op dem Jhang seng Schëller. Si trëppele bei d'Schoulgebai zeréck. Am Kllassesall rutschen si séier op hier Plazen, well de Schoulmeeschter huet net vill Gedold an iwwerhaapt kee Versteesdemech fir Kanner déi ze spéit kommen. Da gëtt et Pouten! De Fränz duckt sech

hannert dem Tun säi breede Réck, fir dass de Schoulmeeschter säi blot Aen net gesäit. Am Kllassesall mat den iwwert achtzeg Bänke fält een Eenzele glécklecherweis net op; et geet schonn duer dass de Fränz sech ganz, ganz kleng mëscht fir net opgeruff ze ginn. De Pit dréint sech ëmmer nees em a grinst dem Fränz frech an d’Gesicht, an hie mierkt, wéi d’Roserei him am Bauch ronderëm wullt. Esou rosen ass en iwwert déi geklaute Schmier, dass et em all Kéiers d’Tréinen an d’Aen dreift. Hien dréckt seng Hänn zu Fäischt an denkt no... oh waart, dir dräi!

Um Wee fir heem spiert de Fränz d’Roserei nach ëmmer. Se ass esou grouss dass se all anert Gefill iwwerdeckt. Dobäi misst haut d’Freed eigentlech méi grouss sinn ewéi d’Roserei. D’Virfreed op den Helpermaart! Mee souguer déi gött iwwerdeckt vun deem ellene Gefill a sengem Bauch. De Fränz huet déi lescht zwou Stonnen driwwer nogeduecht wéi en deenen dräi hier Gemengheet kéint zeréckbezuelen. An elo huet hien ee Plang...

„Den Helpermaart ass genee déi richteg Plaz fir dëse Plang ëmzesetzen!“ denkt hie bei sech an e spiert wéi d’Roserei enger lueser knaschteger Freed Platz mëscht.

„U wat denks de?“ freet de Jhang, dee bis elo roueg nieft him iwwert d’Gewan heem getrëppelt ass.

„Du gëss mer bestëmmt Recht, wann ech soen, dass déi dräi mol eng Kéier eng gutt verdéngt hunn, he? An ech hunn och schonn ee Plang... Lauschter!“

Beim Wäschbuer setzen si sech op eng kleng Maierchen. D’Waasser spruddelt an de Basengen, mee de Moment ass keen am Gaang ze wäschen. De Fränz erzielt dem Jhang wat en sech ausgeduecht huet, ma deem seng Ae blénke scho kuerz drop vu Begeeschterung.

Doheem ass dem Fränz seng Mamm an hirem roude Schiertech am Gaang Zopp ze kachen. Seng Schwëstere Anna a Catherine sëtzen um hëlzenen Dësch a bitze mat spatzen Nolen un hire Kleeder fir den Helpermaart.

„Wat gött et z’iessen?“ rífft de Fränz soubal en an d’Kichen erakënt.

„Hu mir Säck an den Dieren? Maach d’Dier hannert der zou wann ech gelift!“ iergert sech seng Mamm, ouni sech ëmzedréien. „Ech hunn de ganze Mueren gehëtzt, da wëlle mer dach net, dass d’Wäermt einfach nees verflitt! Wéi war et an der Schoul?“

„Mhhmm...“ grommelt de Fränz a baluckt op seng Schwëstere. Déi hu säi blot Aen erbléckst a stierken hie mat oppenem Mond un.

„Donnerwieder!“ fiert et dem Catherine eraus an do dréit d’Mamm sech och em.

„François! Wat ass dat doten dann?? Hues du dech geklappt? Wéi dacks hunn...“

„Mamm!“ fiert de Fränz dotëscht, ier seng Mamm ka weiderschwätzen. Dat ass net sou einfach, well seng Mamm schwätzt esou séier wéi soss keen anere Mënsch op der ganzer Welt. Mee elo lauschtert si no.

„Et war net meng Schold! Déi dräi hu mer meng Schmier geklaut. A well ech se net direkt erausgeréckelt hunn, hu se mech eben zerfacht. Mee ech hu mer eng afale gelooss an de Jhang hëlleft mir. Nom Helpermaat wäerten déi mir ni méi eng Schmier klauen!“

Seng Mamm keimt a rëselt de Kapp. „Mäi Jong, wat een den Dreck méi réiert, wat e méi sténkt.“

Mee de Fränz wëll näischt héieren an e setzt sech bei seng Schwëstere(n) un den Dësch. D’Anna grinst hien un: „Lo bass de schéi fir den Helpermaat... wat soll dann d’Marguerite dozou soen?“

„Sief roueg!“ De Fränz ass elo ganz rout ginn. Déi zwee Meedercher kickelen an d’Mamm muss och schmunzelen.

„Dir sidd blöd!“ äntwert de Fränz a gëtt schonn nees rout. Ooooh, hien haast dat!

Seng Mamm wëll hien e bëssi verdeedegen a laacht: „Du hues dach och en Eisen am Feier, gell, Anna?“ A schonn huet d’Anna déi selwecht Faarf wéi säi Brudder.

„Asou! Erziel!“ rífft de Fränz elo gespaant.

D’Anna rutscht genéiert op sengem Stull hin an hier. „Ma nee, t’ass guer net sou...“ verdeedegt hatt sech. „De Pit, dee gréissten Eefalt aus dem ganzen Duerf ass anscheinend a mech verléift... also op alle Fall huet hie mer gëschter um Wee fir an d’Schoul Blumme geschenkt.“ Elo schuddert hatt sech: „Éischter wandere(n) ech an Amerika aus!“

Dat soen déi dräi ëmmer, wann se sech eppes ganz Schreckleches virstellen. Wéi dem Papp säi Brudder. Deen ass op engem grouse Schëff eriwuer gefuer. Wéi et him genee geet op där anerer Säit vum Pull weess keen... bis elo war just ee kuerze Bréif komm.

Nom lesse ginn déi dräi Kanner aus der Kiche gedämpft.

„Ech muss bake fir de Maart... Veianer Kränzercher. Do kann ech keng knaschteg Kannerfangere gebrauchen. Hépp, gitt dem Papp hëllef d’Weenercher prett ze maachen!“ Mmmh, Veianer Kränzercher! De Fränz gëtt ganz glëschtereg. Kee kann där esou gutt bake wéi seng Mamm.

Mee ier e bei de Papp an de Stall geet, leeft de Fränz sou séier wéi seng Been en droe kënnen, iwwert d'Gewan bis bei de Bësch. Do steet dem Théid seng kleng hëlzen Hütt. Scho vu wäitem rífft de Fränz: „Théid! Bass du doheem? Ech brauch deng Hëllef!”

D'Dier vun där klenger Kabaische geet op an ee risegrouse Mann mat engem laange Baart an engem gelungenen Hutt trëtt virun d'Dier. Hien ass Bannhídder, a passt also op d'Ëmgéigend vum Duerf op. Hie kennt alles jiddereen a weess ëmmer wat wou leeft, wie mat wíem gestridden, gedantz, gekësst oder och nëmme Geschäftef gemaach huet. De Bësch an d'Gewan kennt hien esou gutt ewéi seng Boxentäsch. Di meescht Kanner an esou guer vill vun den Erwuessenen am Duerf hunn Angscht virum Théid. De Fränz weess net genee u wat et läit. Vlächet well den Théid e bëssi däischter dra kuckt. Oder well hien esou grouss ass. Oder och wéinst de Geschichten, déi um Schoulhaff verzielt gínn. Den Théid hätt säin eegene Brudder ëmbruecht an am Bësch vergruewen. En anere seet, et wier net de Brudder, mee seng Fra, déi do d'Gras vun ënne misst kucken. A nach een aneren huet gemengt ze wëssen, dass en esou guer eng ganz Famill hat, an dass en déi zu Gulasch gekacht a selwer giess hätt.

De Fränz an de Jhang gleewen dee Blödsinn net. Si verbréngen all fräi Minutt beim Théid, well hie weess déi beschte Plazen dobaussen a virun allem all Geschichten.

Elo grad klappt den Théid de Fränz gutt fest op d'Schëller. „An, jonke Borscht, wien huet dech dann esou schéi gerëscht fir den Helpermaat?”

De Fränz sëtzt sech mat sengem bäertege Frënd virun d'Hütt an erzielt. Wou säi blot Aen hierkënn, mee och wat en sech ausgeduecht huet.

Den Théid lauschtert no a wéi de Fränz fäerdeg ass mat Erzielen, do läit säi Gesícht an dausend Falen, well hien esou schmunzele muss.

„Sou maache mer et, jonke Frënd, du kanns dech op mech verloossen. Komm muer nach eemol laanscht, da plange mer ganz genee.”

An elo muss de Fränz séier heem, wann e kee Kaméidi mat sengem Papp wëllt.

Sonndes Owes sëtzt d'ganz Famill beim Owesiessen zesummen an si schwätzen iwwert de groussen Dag. „Weess de nach, wat mer eis krank geschleeft hu fir erop op de Knapp?” seet dem Fränz säi Papp. „Also déi Entscheidung, fir de Maart elo am Fënsterdall opzeríichten, war déi bescht déi se an der leschter Zäit geholl hunn”. De Fränz kann sech net méi genee erënneren, wéi dat war, wou den Helpermaat nach uewen um Hiwwel war. Säi Papp

erzielt awer nach dacks, wéi se d'Geessen an anert Véi de Bierg erop op den Helperknapp gezunn hunn. Et ass dunn decidéiert ginn, dass de Maart wuel besser net ganz uewen op der héchster Kopp, mee ënnen am Lach wier.

Mee och wann et elo méi einfach ass, fir all d'Saachen op de Maart ze bréngen, et sinn ëmmerhin nach gutt dräi Kilometer ze trëppele mat deem ville Gepäck. D'Kärercher sti virun der Scheier a muer de Moien an aller Fréi wäert de Papp d'Déieren oplueden. Dëst Joer hunn si dräi déck Geessen a véier Fierkelen dobäi, esou vill wéi nach ni. Wann se déi all verkafen, da bréngt dat genuch Sue fir eng Zäitche sat ze ginn. An d'Mamm muss natierlech nach hier Kränzercher apaken.

D'Nuecht ass kuerz, well et geet fréi aus de Fiederen. Schoul ass natierlech keng. No enger séierer Kuuscht mëscht d'ganz Famill sech op de Wee. Ënnerwee begéinen se villen anere Famillen aus dem Duerf, mee och Friemen, déi vu wäit hierkomme fir hiert Véi, lesswueren an allerlee Geschier ze verkafen. All rompelen se mat hire Weenercher erof an de Fënsterdall, fir do op der grousser Wiss hiert Lager fir den Dag opzeschloen.

De Fränz kritt sech bal net sat gekuckt, wou si endlech am Fënsterdall ukommen. Wat ee Gedeessesems! Wat eng Hellewull u Mënschen, Déieren a Weenercher! Päerd, Schof, Kéi, Fierkelen, Geessen, Hénger... jidderee bierelt duercherneen... an et kléngt ewéi een eenzege grousse Concert!

De Fränz a seng Schwëstere hëllef der Mamm an dem Papp nach, ier se sech dierfen an d'Gewulls geheien. An et ass wierklech spannend dem Papp nozekucke wéi en em d'Präisser fir all Déier handelt... erop, erof, erop, erof geet et mat den Zuelen, bis déi Erwuessen sech eens sinn an dat mat engem festen Handschlag besigelen. Déi Leit, déi Déiere kafen, komme scho ganz fréi op de Maart. Déi déck Geschäfte ginn all wäit viru Mëtteg gemaach. Eréischt dono riicht d'Mamm de Stand mat hirem Zockergebäck op.

Dëst Joer geet et nach méi séier ewéi soss. De Papp muss net vill schwätzen an iwwerzeegen: hie verkeeft all seng Déieren un ee Mann. Zimmlech dichteg gesäit deen aus a sengem laange Mantel. Hie wier aus dem Elsass a Frankräich, well en héieren hätt, d'Déieren aus dëser Géigend wiere besonnesch staark a gesond erniert, erzielt de Mann an dréckt dem Papp ee risege Batz Suen an de Grapp.

„Sou mäi Jong, elo kann den Dag schonn nëmme gutt ginn! Komm, ier mir der Mamm hëllef, gi mir elo mol eng gutt Schlupp Béier op deen Erfolg do drénken!“ freet de Papp sech a leet dem Fränz den Aarm ronderëm d'Schëller.

„Kuck net esou verdaddert, du wäers schonn net ëmfale vun eemol Schmaachen. Mee erzielt der Mamm näischt, soss zitt déi mir d'Ouere laang!“

Am spéide Moien, wéi de Fränz nees aus dem Béierzelt kënnt, sinn déi meescht Déiere scho verkaf an déi vill aner Stänn si bal fäerdeg opgeriicht. Och seng Mamm huet hier bleche Këschte mat de Veianer Kränzercher um Dësch verdeelt.

Direkt nieft der Mamm hirem Dësch gi Virwëtztute verkaf. De Fränz huet a senger lénker Boxentäsch schonn d'Mënz prett geluecht. Hie probéiert sech virzestelle wat sech hannert dem bronge Pabeier kéint verstoppen, mee d'Tute gesinn all d'selwecht aus.

Op der anerer Säit steet de Jéis, dem Lilly säi Papp, a verkeeft selwer gemaache Wurschten, „vun de glécklechste Schwäi vu ganz Lëtzebuerg“, wéi hie selwer behaupt.

„Fränz, du muss mer nach e bëssen hëllef“, seet d'Mamm. „De Papp sot zwar, hie kéim zrëck, mee dee kréie mer haut net méi ze gesinn. T'ass nëmme een uerge Mann op der Welt, an deen hunn ech kritt!“ Mee dat mengt si net sou eescht, dat weess de Fränz ganz genee.

Hien näischt dogéint fir nach e bëssi do sëtzen ze bleiwen. Vun hei aus gesäit en nämlech bal iwwert d'ganz Fest: Zelter fir z'iessen, ze drénken an ze tanzen, Dëscher mat Zockerbounen, Gebäck, Speck, selwergemaache Kierf, faarweg Bänner, Hitt... an iwwerall hannendrun an dotëscht: dausende

vu Mënschen, Gebraddels a Gelaachs. Jiddereen ass um Helpermaart; dat Fest wëllt kee verpassen.

Dat Allerbescht ass: direkt géigeniwwer huet dem Marguerite seng Famill hire Stand opgeriicht. Si verkafe selwer gemaache Flued, mee fir dat brongt Gebäck huet de Fränz guer keng Aen! Hie blënzelt ëmmer erëm heemlech eriwwer bei d'Marguerite, dat d'Flueden apéckt an d'Suen akasséiert. Fir säi blot Ae schummt hien sech elo guer net méi. D'Anna hat him den Dag virdru gesot, hie soll dowéinst keng opféieren. „Blo Plazen si wéi Medaile fir Courage!“ An esou ass de Fränz esouguer e bëssi houfreg op seng blo Medail.

„Mamm, kann ech elo goen?“ freet hien ongedëlleg.

„Jo, mäi Jong, du hues mer gutt gehollef.“ seet seng Mamm. „Mee komm virum Owend nach eng Kéier bei mech!“ Si probéiert, eng streng Stëmm ze maachen. Dat geléngt hier net ganz, fënnt de Fränz... et mierkt een dass si sech och op d'Fest den Owend freet. Seng Mamm ass eng vun de beschten Dänzerinnen aus der ganzer Ëmgéigend!

„So, an dass de mer näischt méi bei de Schéiereschlëffer bréngs, héiers de? Dee Kärel ass e Luussert wéi en am Buch steet!“

De Fränz gëtt alt nees eng Kéier rout. Jo, dat war d'lescht Joer. Hien hat et just gutt gemengt an hat der Mamm hier Messere mat op de Maart geholl fir se gutt schaarf schläifen ze loosse. Dono hunn se iwwerhaupt net méi geschnidden, a seng Mamm huet och behaapt, et wiere guer net hier Messeren... de Schéiereschlëffer hätt déi gutt géint mannerwäerteger ëmgetosch. Deem ass ze wënschen, dass en dëst Joer dem Fränz senger Mamm net an d'Gräpp leeft!

De Fränz denkt u säi grouse Revanche-Plang, mee et ass awer nach e bëssi Zäit. Hien kann sech nach voller Genoss an deen herrlechen Duerchernee vum Helpermaart geheien!

Hien trëppelt iwwer d'Fest an ass dee glécklechste Jong vun der Welt, hie kuckt hei an do, keeft sech eng Schneekegkeet a wéi en de Jhang bei sengen Elteren um Stand gesäit, geet en dohi fir mat him ze deelen.

„Merci! Wat ass elo mat eisem Plang?“ freet de Jhang a léisst sech d'Séissegkeet op der Zong zergoen.

„Mir gesinn eis e bëssi méi spéit hannert dem groussen Zelt! Da schwätze mer iwwer alles nach eng Kéier!“

Di zwee Bouwe lafen e wéineg zesummen iwwer d'Fest a soen de Schoulkomerode Moien. A wéi si laanscht de Stand mat de Virwëtz-Tute kommen, kroomt de Fränz a senger Täsch no de Suen. Soll en sech trauen... oder awer léiwer net?

„Sief kee Baangschësser!“ seet hien zu sech selwer a keeft eng vun de bronge Virwëtztüten. Ouni nach eemol ze zécken, geet en domadder eriwwer bei d’Marguerite.

„Moien. Schéine Rack!“ seet hien zimmlech haart an d’Marguerite straalt iwwert d’ganz Gesiicht, dat esou rout gött ewéi säi Kleeed.

„Merci. Schéint Aen!“ äntwert hatt. De Fränz hält dem Marguerite d’Virwëtztüten dohinner.

„Hei, déi ass fir dech. Ech hoffen, t’ass eppes Flottes dran!“

D’Marguerite luusst direkt an d’Tut. „Oooh, immens, een Dillendapp!“ Hatt probéiert deen hëlzenen Dapp direkt um Dësch aus. Schnipp! Den Dapp dréint an dréint a moolt dobäi lauter Kreesser op den Dësch. Déi Zweekucken der Spillsaach no, bis se ëmmer méi lues a méi lues dréint a schliisslech ëmtrëllt.

„Merci Fränz, esou ee wollt ech schonn ëmmer!“

„Wëlls de mat mir iwwert d’Fest trëppelen?“ freet de Fränz elo einfach riicht eraus a wonnert sech schonn nees iwwer säi Courage.

„Jo, gären!“

De Fränz hält dem Marguerite säin Aarm dohinner an hatt krämpft sech an. Sou ginn si iwwert d’Fest, ewéi eng richtig Koppel. De Fränz hieft säi Kapp e bësse mi héich. Hien an d’Marguerite verbréngen de ganze Mëtteg zesummen. Si naschelen Zockerkränz a Wäffelcher an drénken Äppeljus... aus engem Becher! An dobäi laachen si vill a verstinn sech sou gutt wéi wann si scho säit ville Joren déi beschte Frënn wieren. Den Nomëtteg vergeet ewéi de Wand.

Hei, wéi si grad laanscht dat grousst Zelt ginn, do fält et dem Fränz nees an...

„Oh nee!!“ De Fränz schléit sech widder d’Stier. Hien huet de Jhang vergiess!

„Dat gött lenger! Mir sollten dach zesumme plangen!“

„Wat wollt dir da plangen?“ freet d’Marguerite.

„Euh, jo also... dat ass eng laang Geschicht. Komm, ech erzielen der alles.“ An hien erzielt wat am Schoulhaff geschitt ass, a wat en sech ausgeduecht hat.

„Du kënns dach den Théid, de Bannhidd, virun deem jiddereen Angscht huet. Och de Pit a seng zwee Muppen. Mir hunn eis iwwerluecht, dass den Théid hinnen den Owend um Heemwee kéint oplauern a se fäerten dinn. De Piirchen ass jo deen, deen erzielt huet, den Théid hätt seng Famill zu Gulasch gemaach a giess... da soll en och elo uerdentlech Angscht viru sengem eegene Blödsinn kréien!“

D'Marguerite ass ganz roueg ginn a kuckt op de Buedem.

„...deen ass dach gutt, mäi Plang, oder?“

D'Marguerite hieft seng Schëlleren. „Hm, ech weess net. De Piirchen ass jo mäi Brudder...“

Dem Fränz gëtt et waarm. Wéi konnt hien esou eppes vergiessen!

„...an hien ass eigentlech ëmmer ganz léif mat mir. Ech well net bei hie klape goen, mee him einfach näischt ze soen, wier och net richtig... Ausserdem... hien ass jo méi al an däerf den Owend op d'Fest a muss net mat eis all heem goen. Aus ärem Plang gëtt also warscheinlech näischt.“

De Fränz kuckt elo ganz bedrëppelt op seng Féiss. Säi ganze Plang war am Eemer... vu vir bis hannen! D'Kanner vu Béiwen trëppelen nom Helpermaat owes all zesammen heem, fir dass een op deen aneren oppasst, an d'Elteren nach kënne beim Danze bleiwen. Mee fir déi méi Grouss gëllt dat natierlech net... dem Fränz seng Schwëstere dierfe jo och nach danze goen.

„Fränz, ech muss elo zeréck bei meng Mamm... fir hier beim Apaken ze hëllefen... Äddi!“

An alles wat de Fränz vum Marguerite nach gesäit, ass ee Wutz vu sengem roude Rack. Hatt ass fort. An de Plang och. An de Jhang ass bestëmmt zimmlech rose mat him well en net opgedaucht ass no Mëtteg. An op eemol fänkt och säi blot Aen nees un ze pefferen. Wat ee schielen Dag!

Grad wëllt hien zeréck bei seng Mamm, fir wéinstens nach ee Veianer Kränzchen ze naschelen, do gesäit en de Pit an d'Anna, seng Schwëster. Si stinn tëschent zwee Zelter a schwätze mateneen. De Pit grinst genee esou däämlech ewéi de Fränz virdrun... Elo leet de Pit dem Anna och nach d'Hand op den Aarm. Séier geet de Fränz weider an „Aaaah!“

De Jhang steet virun him a reift sech d'Stier. „Hues du Tomaten op den Aen?“

De Fränz paakt säi beschte Frënd bei de Schëlleren. „Pardon, et deet mer leed! Alles! Och dass ech net hannert dat grousst Zelt komm si virdrun...“

De Jhang leet him den Aarm ronderëm d'Schëller. „Alles gutt! Hunn ech dech éinescht net mam Marguerite gesinn?“

„Jo, mee t'ass näischt ginn. Hatt ass gaangen. Wéinst eisem Plang...“ An de Fränz erzielt dem Jhang, firwat hire Plang net opgeet.

„T'ass zwar blöd. Mee vläicht war eise Plang och wierklech net sou gutt. An den Théid hunn ech souwisou nach net gesinn haut, dee bleift bestëmmt doheem. Mir mussen einfach méi gescheit si wéi déi Dräi an net no hinne

kucken. Komm elo, mir ginn nach e bëssen danzen, d'Kapell huet grad ugefaangen. An zwou Stonne musse mer schonn nees heem. Mir loossen eis dach de Spaass net verdierwen, oder?"

Déi zwee ginn an dat grousst Zelt eran. De Fränz wëllt sech grad an d'Gewulls stierzen, do klappt een em vun hannen op d'Schëller. Et ass d'Marguerite.

„Wëlls de mat mir danzen?“ freet hatt. De Fränz ass paff. „Ech hu geduecht, du wiers rose mat mir?“

Lo ass et um Marguerite, fir erstaunt ze kucken. „Firwat soll ech da rose mat dir sinn? Ech sot der dach, dass ech menger Mamm misst hëllef.“

An esou ass den Dag awer nach gutt ausgaangen. Zu dräi danzen se a maache vill Blödsinn, an dat ass esou flott, dass de Fränz de Pit, seng geklaute Schmier a säi blot Aen einfach vergësst... a seng Roserei souwisou.

Den anere Mueren ass de Fränz nach zimmlech midd. Hien huet d'Féiss wéi vum villen Danzen an de Bauch wéi vum Laachen, an awer geet et him esou gutt wéi scho laang net méi. Haut gesäit hien d'Marguerite schonn erëm! No der Schoul trëppelen si zesummen heem.

Wéi de Fränz op de Schoulhaff kënnt, mierkt en direkt, dass eppes anescht ass ewéi soss. D'Kanner stinn a Gruppe beieneen, et gëtt gepëspert, gekickelt a gestëppelt. Méi wéi ee kuckt heemlech eriwwer op ee Grupp vu grouse Jongen, deen nieft der Maierche steet. Tëschent hinnen de Pit. Mat engem bloen Aen! An hie gesäit guer net dichteg a staark aus... nee, de Pit gesäit aus ewéi ee Kéipche Misär, an traut sech guer net iwwert de Schoulhaff ze kucken.

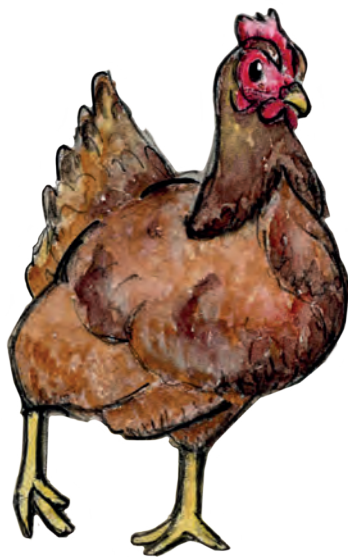
„Wat ass da mat deem geschitt?“ freet de Fränz de Jhang.

De Jhang schmunzelt breet: „So net, du häss et nach net matkritt?“

„Nee... wat dann, doheem hunn se nach all geschlof wéi ech aus dem Haus gaange sinn!“ de Fränz ass elo richteg virwëtzig.

„Ma dann hal dech un! De Pit krut eng ferm an d'Sabbel... vun denger Schwëster! Hien huet beim Danze probéiert hatt ze kussen, an dunn huet hatt him d'Hand an d'Gesicht gedonnert. Et huet anscheinend esou geklaakt dass d'Musek opgehalen huet ze spillen, a jiddereen op déi zwee gekuckt huet. De Pit huet gebläert: „Du domm Gees!“, an dunn huet d'Anna him d'Fauscht op d'Aen geknuppt. Pätsch! Voll drop! A JIDDEREEN huet et gesinn! D'ganz Duerf schwätzt dovun!“

De Fränz kuckt säi Frënd mat oppenem Mond un. Do hunn se jo eng verpasst! „Geckeg! Lo huet meng Schwëster eise Plang ëmgesat, ouni eppes dovun ze wëssen!“. An hien hält sech fest vir, dem Anna deemnächst emol eng riseg Tut Zockerbounen ze kafen!

Eng Kolonie wéi keng aner

„Léonie! Däi Rucksak! Meedchen, du vergëss enges Dages nach däi Kapp!“

D’Léonie rennt zrëck bei d’Haus, schnappt sech säi Rucksak an dréckt senger Mamm séier e Kuss op de Bak. „Ciao, Mamma, bis e Freiden!“

Hatt leeft zrëck bei den Auto, wou säi Papp schonn ongedëlleg waart, fir et an d’Kolonie ze féieren. Op déi allerbeschte Plaz iwwerhaapt!

Seng ganz Klass hat de Schoulmeeschter genervt fir op de Kuelbécherhaff ze goen, well e puer vun hinnen hate vun hire grouss Geschwëster dovun héieren. No deene ganze Geschichte vun de Bridder a Schwëstere stoung fest: do wëlle mir och hin!

„Ma firwat och wäit fueren, wa mer esou eng flott Plaz virun der Dier hunn?!“ hat den Här Pelozzi, hire Schoulmeeschter begehert geruff.

Dem Léonie säi Papp fiert d’Bricherlächer erop an dann direkt no lénks Richtung Huelmes. Hanner Huelmes geet et dann de Wee erop laanscht e puer schmuel Gebaier. Nach eng grouss Kéier a scho rumpelen se op de Chalet duer, dee ganz eleng am Bësch läit.

Virun deem ale Gebai steet schonn alles voller Autoen, iwwerall trëllen Elteren, Kanner, Rucksäck, Schlofsäck a Reenjacketten. Iergendwou dotëscht daucht den Här Pelozzi op fir seng Schüler ze begréissen, lescht Froen ze beäntweren an den Iwwerbléck ze behalen. Säi Jong, de Pit a seng Frëndin Myriam hu scho Vakanz a sinn och dobäi fir ze hëllefen.

D’Léonie seet sengem Papp séier Äddi. De Yann an de Rodrigo, dem Léonie seng zwee beschte Frënn, sti scho beim Gepäckkoup a kucken sech deen Duercherneen un.

„Wat ee Gedeessesems“ seet de Rodrigo. „Erwuessener si schlëmmer wéi kleng Kanner!“

Et dauert nach eng Zäit bis all Kuerf um Koup läit an alles gesot ass, mee schlussendlech steet déi ganz Klass mat den dräi Erwuessene virum Gebai a si wénken deem leschten Auto no, dee grad ronderëm d’Kéier verschwënt.

„Uff!“ keimt den Här Pelozzi, „Sou, alleguerten, hei si mer endlech. Dat hei ass d’Haus Rasmussen, eist Doheem fir dës Woch. Fir d’éischt gi der emol alleguerten d’Saachen eropdroen. De Pit an d’Myriam këmmere sech drëm dass jiddereen e Bett kritt. Um 10 Auer treffe mer eis hannert dem Haus bei der Feierplaz an ech erzielen iech wat ech mer fir des Woch ausgeduecht hunn. OK? Keng Fro méi? Da lass!“

D’ganz Klass rennt opgereegt an d’Haus eran an d’Trapen erop. D’Jongen an eng Kummer an d’Meedercher an déi aner. Et ass en zimmlechen Duercherneen, vill Diskutéiers a Gerapps bis endlech jiddereen e Bett huet, de Schlofsak ausgerullt a seng Saachen zortéiert huet, mee awer sëtzen se all pünktlech um 10 Auer op de Bamstamm ronderëm d’Feierplaz.

„Sou, do si mer all. Da kann ech iech elo verrode wat mer dës Woch alles wëlles hunn.“ erkläert de Schoulmeeschter. „Dat hei ass eng gutt Geleeënheet fir eis Géigend besser kennenzeléieren. Mir wëssen zwar, wéi et hei haut ausgesäit, mee wéi et fréier war, dovun hu mer keng Anung.“

„Här Pelozzi, maache mir elo Geschicht?“ freet de Yann entsat. Hien haasst dat Fach!

„Du dierfs et esou nennen, mee et gött méi spannend wéi dat!“ berouegt de Schoulmeeschter a laacht, „Et ginn nämlech richtig grujeleg Geschichten zu dëser Géigend, wusst der dat? Wat besonnesch interessant ass: Direkt hei niewendrun gouf et fréier en Duerf. Kuelbech huet et geheescht...“

De Schoulmeeschter ass a sengem Element, an erzielt, an erzielt. Iwwert d’Kuelebrenner vu Kuelbech, d’Eisewierk zu Aansebuerg, eng Zort Fabrick, wou d’Aarbechter Placken aus Eise gemach hunn; iwwert den Damp, deen iwwert den Haiser louch. Iwwert déi arem Leit, déi sech futti geschafft hunn an awer ni genuch z’iessen haten. An iwwert déi räich Hären, déi alles gemach hunn fir ëmmer méi räich ze ginn. D’Kanner hänken u senge Lëpsen. Si hu scho bal d’Gefill dobäi ze sinn!

„Ma ee vun deene räichen Hären hat et ze wäit gedriwwen! Zu Bruch soll seng Buerg gestanen hunn, ongeféier do wou haut d’Brichermille steet, matten an der Supp. Alles hat en deenen aarme Famillen ewechgeholl, hiert Land, hier Aarbecht! a kee konnt eppes géint hie maachen. Enges Owes ass dunn eppes Grujeleges geschitt!“ Op där Plaz mécht den Här Pelozzi eng Paus a kuckt am Krees ronderëm.

Hee pëspert bal just nach.

„Enges Owes koum dee räichen Här vun engem Fest op der Useldénger Buerg zrëck op Bruch geridden. Et war eng däischer Nuecht, d’Wolleken hounge schwéier um Himmel. Et huet gedonnert a geblëtzt. Den Här hat uerdentlech Wäi geschluppt, mee säi Päerd wusst de Wee. Si ware scho bal doheem ukomm, do huet et nees uerdentlech gekraacht; d’Päerd ass erféiert an duerchgaangen... Et ass galoppéiert wéi wann den Däiwel hannert em hier wier. Ëmmer weider a weider, bis dohi wou et am allergeféierlechste war! Riicht an d’Supp... An déi Bullisweieren hu kee Buedem, déi friessen dech op a loossen dech ni méi eraus! Am leschte Moment nach wollt de Reider säi Päerd zrëck räissen, mee et war schonn ze spéit: de Buedem ass iwwert hinnen zesummegegheescht, a vum dichtegen Här huet ni méi een eppes gesinn!“

Et héiert ee kee Mucks. Jidderee kuckt op de Schoulmeeschter a stellt sech vir wéi et wier, an esou eng Supp ze falen.

„Kraass!“ rutscht et dem Yann do eraus. „A ginn et nach esou Bullisweieren zu Bruch?“

„Ma dat weess kee sou genee. Wat awer sécher ass: wann owes de Niwwel iwwert de Wise bei der Brichermille läit, da kann een d’Galoppéiere vun engem Päerd héieren... an e Schiet gesinn, sou séier wéi de Wand!“

D'Léonie huet matzen am Dag an der Sonn eng Héngerhaut.

Nom Mëttegiesse stellen si grouss Dëscher op d'Wiss virum Haus, op déi Kartong, Schéiere, Pech a weidert Bastelmaterial getässelt ginn. Dono sammelen si Holzstécker an anert Material tëscht de Beem. A klenge Gruppe bastelen si Maquette vun deem verschwonnenen Duerf op grouss Placken aus Holz. D'Léonie, de Yann an de Rodrigo schaffen natierlech zesummen.

„Et gëtt kee richteg a kee falsch... Et weess jo kee wéi Kuelbech fréier ausgesinn huet. Baut et esou wéi dir iech et virstellt!“ erkläert den Här Pelozzi.

Déi nächst zwou Stonne gëtt diskutéiert, geschnëppelt a gepecht an d'Miniaturdierfer ginn ëmmer méi grouss. Sou geet de Mëtten em a vereenzelt zéien um Himmel e puer däischer Wolleken op. „Hoffentlech gëtt et keen Donnerwieder!“ mengt d'Myriam a blënzelt erop.

Nom Owe siessen ass et um Pit sengem Tour, den Oweprogramm ze leeden. Et ass scho bal däischer an si setzen zesumme ronderëm d'Féier a kucken an déi hell Flamen. Dem Pit seng Ae blénke voll Virfreed op seng eege Geschicht.

„Abee, dir wësst, wéi dat mat de Geschichten ass: kee weess ob se wierklech geschitt sinn, oder nëmmen erfionnt. Wat dem räichen Här vu Bruch geschitt ass, wësst der schonn, mee hie war net deen eenzegen Dichtegen, deem et schlecht ergaangen ass. Deen Här, vun deem ech iech elo erzielen, hat alles wat ee brauch, an nach vill méi. Säin Dénger, de Sébastien, huet him all Wonsch vun den Aen ofgelies an säin dichtegt Haus zu Huelmes an der Rei gehalen. Mee e krut ni e Merci! De Sébastien koum aus enger aarmer Famill, an all Mënz, déi hien ze vill hat, huet e sengem Brudder geschéckt, deem an enger aremséileger klenger Hütt mat sechs Kanner an deem verschwonnene Kuelbech gewunnt huet. Säi Brudder war Kuelebrenner, ewéi vill aner Männer aus der Géigend. Dat war eng haart a geféierlech Aarbecht! Ëmmer emol erëm ass esou een Holzkoup explodéiert. D'Famille wousste Mueres net, ob se sech owes nach géingen erëm gesinn.

Den Här vun Huelmes war arrogant an ouni Matleed. Enges Dages huet hien decidéiert, hie wéilt op deem klenge Stéck Land, op deem dem Sébastien sengem Brudder seng Hütt stoung, eng Kapell baue loossen. Well de Brudder awer net wollt plënnere, huet en d'Hütt einfach néierbrenne gelooss. Dat jéngst Kand ass dobäi em d'Liewe komm, mee net emol dat huet den Här gestéiert. Seng Kapell gouf gebaut! Dem Sébastien säi Brudder a seng Famill haten alles verluer.

Kuerz Zäit no der schrecklecher Dot war de räichen Här an d'Stad Lëtzebuerg op en Dîner invitéiert, an ass matten an der Nuecht heem geridden. Säin

treien Dénger Sébastien war mat him ënnerwee. Op hallwer Streck ass deen op eemol ganz no u säin Här erun geridden an huet em e Schwäert vun hannen duerch de ganze Kierper gestach! De räiche Mann ass vum Päerd gefall a war natierlech mausdout. Vum Sébastien huet een ni méi eppes héieren...”

Am Bësch ronderëm knackt et lues... an d’Kanner halen den Otem un.

„An d’Geschicht ass bis haut net eriwwer!” pëspert de Pit. „Jidderee weess: ee Mënsch, deen seng Aufgaben am Liewen net fäerdeg huet, dee fënnt och nom Doud keng Rou. Dee Räiche vun Huelmes sicht bis haut no sengem Mäerder! Nuecht fir Nuecht geeschtert en hei am Bësch ronderëm... hie wëll seng Revanche an e geet jidderengem un d’Guergel, deen him ze no kënnt. An hien ass net deen eenzegen! Och em Sébastien seng Famill kann net a Fridde rouen. Si all kënnen net ophale mat schaffen. Heiansdo héiert een hier Stëmmen, Trëtt an d’Klappe vu villen Aaxten... Et gesäit een Damp aus dem Bësch klammen an et héiert een et knisteren; dat grousst Feier, dat Holz a Kuel verwandelt...”

An deem selwechte Moment kraacht et am Bësch an et fält eppes schwéier op de Buedem. Jidderee fiert zesummen an de Sam spréngt op a rífft: „Do ass e grad vu sengem Päerd gefall, dee räichen Här vun Huelmes!”

Kee weess, ob hien dat eescht gemengt huet oder op et just e Witz war... Si laachen all iwwerdriwwen haart, an deem een oder aneren zidderen nach heemlech d’Bake vun der Geschicht.

„Ech mengen domat wär den éischten Dag gutt ofgeschloss. Muer baue mer weider un eise verschwonnenen Dierfer a Mëttes kréie mer Besuch!“ seet den Här Pelozzi a steet op. „An elo alleguerten an de Schlofsak. Et kéint sinn, dass nach e puer Drëpse falen, wann ech de Wand esou héieren.“

Nach ier si am Schlofsak leie, fänkt et dobaussen un ze stiermen. D’Drëpsen trommelen op den Daach an heiansdo gëtt et uerdentlech hell ronderëm d’Haus. D’Léonie stellt sech bei d’Fënster. Hatt kuckt esou gär de Blëtzer no. Deen nächste léisst net laang op sech waarden; déi ganz Wiss ronderëm d’Haus an och de Bësch gëtt beliicht.

Moment! Wat war dat dann? D’Léonie kuckt ugestrengt tëschent d’Beem. Huet hatt do net eppes gesinn? Eppes zimmlech Grousses! E grousst Déier. E Päerd vläicht? Hatt waart gespaant op de nächste Blëtz. Elo! Mee déi Kéier gesäit hatt just nach d’Beem.

D’Léonie schuddert sech a klëmmt séier a säi Bett. Di vill Geschichte vum Dag geeschteren a sengem Kapp ronderëm, ‚Hüüüüh‘ mengt hatt nach dobaussen ze héieren, mee do schléift et schonn déif a fest.

Den anere Muere geet séier em. Si baue weider un hire Miniaturdierfer, déi lues a lues Form unhuelen. An engem Duerf sinn winzeg kleng Hénger aus Pabeier ze gesinn, an dem Rita säi Grupp huet esouguer e Weier aus engem Stéck Spigel opgepecht mat Inten drop. De Schoulmeeschter leeft zefridde mat sengem Handy ronderëm fir alles ze knipsen.

Während dem Schaffen erzielt d'Léonie dem Yann an dem Rodrigo vu senger Beobachtung an dem Päerdsgeräisch vu gëschter Owend. "Dir wësst jo, dass ech normalerweis net u sou Saache gleewe... mee dat ass jo grad de Beweis, dass do iergendeppes war! Ech loosse mer net vu menge Gedanken iergendeng stiichten!"

„Jo, mee de Pit huet seng Geschicht esou gutt erzielt, dass ech och d'Gefill hat, et wier richteg geschitt, an all Moment géing deen doudegen Här vun Huelmes aus dem Bësch kommen... uaäh...“ de Yann streckt seng Äerm no vir wéi en Zombie. „Oder ebe säi Päerd.“

„Vläicht war et och en Aascht, dee sech am Wand beweegt huet?“ setzt de Rodrigo nach dobäi.

D'Léonie seet näischt méi. „Ech weess dach wat ech gesinn an héieren hunn...!“ denkt hatt just bei sech.

Nom Mëttegiessie kënn den ugekënnegte Besuch an enger grousser Camionnette un. Hannert dem Steier setzt ee Mann.

„Luc! Salut!“ rífft de Schoulmeeschter an déi zwee Männer falen sech an d'Äerm. „Kommt emol all heihinner! Dat hei ass mäi Frënd de Luc. Hien ass eigentlech Affekot, mee a senger Fräizäit beschäftegt hien sech mat ale Beruffer, déi quasi ausgestuerwe sinn. Sou Luc, vun elo u bass du de Chef. Wat maache mer?“

„Ma mir bauen de Mëtteg e richtege Kuelemeiler. Mee fir d'éischt luede mir emol d'Camionnette aus!“, äntwert de Luc, „Mer tässelen alles hei op de Parking. Déi Plaz ass tiptopp. Mir brauchen e riichten Ënnergrond fir eise Kuelemeiler ze bauen, fir dass näischt ëmtrëlle kann. An du, Pit, mëss e Feier hannert dem Haus... dat brauche mer méi spéit.“

Et dauert eng Zäit bis dem Luc seng Camionnette eidel ass. Si luede Brieder, Holzstécker a Schëppen aus. De Luc hieft ganz zum Schluss eng komesch Konstruktioun eraus. Véier stabil Holzbengelen, déi duerch e metallene Rank zesummegehale ginn.

„Dat ass eise Kamäin“, erkläert hien, „Dee gëtt beim Kuelemeiler och nach Quandel genannt. E witzegt Wuert, gell? Ronderëm dëse Kamäin baue mer eise Koup! Een normale Kuelemeiler ass natierlech méi grouss, mat engem Duerchmiesser vu bis zu fënnf Meter an op mannst zwee Meter héich, mee

esou ee brauch 20 Deeg fir ze verbrennen. Mir bauen hei eng Miniatur, déi awer t'selwecht funktionéiert."

De Luc stellt de Kamäin op de Buedem a kuckt, dass e stabil steet. Jidderee kritt nach e puer Händchen an da geet et lass.

„Als éischt ginn dës Bengele wéi Strale ronderëm de Kamäi geluecht. D'Brieder ginn dono esou op d'Bengele geluecht, dass eng Plattform entsteet. Duerch d'Bengele steet d'Plattform liicht an der Luucht, sou dass vun ënnen nach Loft dru kënt. Soss géing eist Feier herno erstécken!" seet de Luc. „An da baue mer an d'Héicht!“

Hie wéisst de Schüler, wéi se d'Holzstécker den héije Wee ronderëm stelle mussen, fir e stabile Koup ze bauen. Just an der Mëtt bleift de Kamäin fräi. Et dauert net laang, do hunn si e Koup vun engem Meter gebaut. Während déi eng Hallschent vum Grupp de Koup baut, ginn déi aner mam Myriam an de Bësch Dännenascht sammeln. Den Holzkoup gëtt domat zougedeckt, fir dass déi nächst Schicht och sécher gutt hält.

„An elo kënt dee flottsten Deel! Elo maache mer Bulli!" rífft de Luc voller Virfreed.

Ei, wat e Genoss! Den Här Pelozzi an de Pit schleefe grouss Bittercher erbäi an doranner mëschen se Buedem mat e bëssi Waasser zu Bulli. Dee gëtt dann op den Holzkoup geschmiert an ëmmer erëm mat Schëppe festgeklappt.

„Firwat musse mer dann esou oft drop klappen?" fret d'Léonie.

„Ma d'Holz ënnendrënner muss loftdicht verpaakt ginn; wann nämlech ze vill Sauerstoff dru kënt, da verbrennt et ganz an iwwreg bleift keng Kuel mee just Äschen. Mir bueren elo nach e puer Lächer an d'Säite vum Koup, déi een och erëm kann zoumaachen. Esou kënne mer kontrolléieren, wéi vill Loft un d'Holz däerf. Sou, an elo gitt e puer Schrëtt no hannen, well déi nächst Etapp maachen ech eleng, dat ass fir iech ze geféierlech! Pit!"

De Pit kënt mat enger Schubbar an där Glous vum Feier läit, déi vun elauter Hëtzt rout liicht. D'Glous gëtt mat der Schëpp an de Kamäi geschott. Dono gehäit de Luc nach e puer Holzstécker an de Quandel an da gëtt en uewen zougemaach. Et dauert net laang, do kënt Damp aus dem Kamäin an aus de Säitelächer.

„Dat gesäit jo aus wéi ee Vulkan!" rífft de Max begeeschtert.

„De Koup ass elo fäerdeg, mee bis dat Kuele ginn, dauert et e bësse méi laang! Bei eisem klengen Meiler 3 Deeg... also bis e Freideg! Dat heescht dass mir elo 3 Deeg laang a Schichten op de Meiler mussen oppassen, souguer an der Nuecht!

„Waaaat?“ D’Kanner kucken sech mat oppenem Mond un. Dat kléngt elo wierklech no engem Abenteuer!

Den Här Pelozzi mëscht sech an. „Mir maachen an der Nuecht e puer Schichten, fir dass jidderee genuch ze schlofe kritt. Dir kënnt iech op de Plakater aschreiwen. A keng Angscht, dir dierft am Dag nach eemol raschten! Ech brauch fir all Schicht zwee Leit, ëmmer mat engem Erwuessenen!“

De Rescht vum Dag geet séier ëm. Dee selwer gebaute Kuelekoup ass eng spannend Attraktioun a si sëtze vill ronderëm a kucken dem Luc no, wéi en ëmmer erëm d’Säitelächer kontrolléiert. De Sam an d’Léonie hunn déi éischt Nuetschicht. Während hir Klassekomeroden sech fäerdeg maache fir an d’Bett an et lues a lues méi roueg gëtt, sëtzen si mam Luc beim Koup.

„Wéi kréie mer d’Kuelen dann herno aus dem Koup eraus?“ freet d’Léonie a kuckt dem wäissen Dampf no, deen aus dem Quandel klëmmt.

„Dee klengen hei briechen ech mat der Schëpp auserneen. Nu stellt iech emol vir, wat dat fréier fir eng haart Aarbecht mat deene grouse Kéip war!“

Déi zweet Nuetschicht ass fir de Rodrigo an de Yann. Dem Luc ginn d’Aen schonn e bësse schwéier.

„Ey, kuck!“ pëspert de Yann no enger Zäit a wéisst op de Luc, deen am Sëtzen ageschlof ass. „Komm mir loossen e schlofen! Deen huet schliisslech nach eng ganz Nuecht virun sech. Solle mer net e bëssi ronderëm trëppelen? Da gi mer manner séier midd.“

„Wetten, du traus dech net, an de Bësch eran ze goen?“ stëppelt de Yann.

„Pfff! Wetten, dass du dech net traus matzegoen!“ äntwert de Rodrigo... a well kee vun deenen zwee sech dat wëllt soe loossen, marschéieren si iwwert d’Wiss an an de Bësch eran. Et ass stackdäischer...

„Allez, nach e bëssi méi wäit“ pëspert de Yann. Hie klëmmt iwwert ee Bams-tamm; seng Féiss taaschten duerch d’Blieder a seng Hänn laanscht d’Beem. En héiert säin eegenen Otem... a säin Härerzschlag.

„Rodrigo, hues de scho Schiss? Rodrigo!?“ De Yann kuckt sech em, mee et ass ze däischer. Hie lauschtert... näischt. Séier mécht hien e puer Schrëtt weider. Virun him läit eng kleng Lichtung, de Mound schénkt hell tëschent de Beem. Déi aner Säit vun der Lichtung gesäit hien e Schiet. Wat ass dat do?!

Dee Schiet tëscht de Beem... et ass net de Rodrigo!! Et ass een... e Päerd? Mat engem Reider drop! De Yann mierkt wéi sech d’Hoer op sengem ganze Kierper opstellen, et leeft him kal de Réck erof an en traut sech net sech ze beweegen! Deen anere beweegt sech och net... mee an der Däischertert mengt de Yann de Bléck vu sengen Aen ze spieren. Fatze vun der Geschicht geeschteren duerch

säi Kapp: „...am Bësch op sengem Geeschterpäerd ronderëm reit“...“dee Räiche vun Huelmes sicht bis haut no sengem Mäerder.“... „jdderengem un d’Guergel geet, deen him ze no kënnt“...

De Yann kënnt erëm zou sech a mécht ganz virsiichteg e Schrëtt hannerzeg. Deen anere reagiert net. Nach een... zwee... keng Bewegung op der anerer Säit. Nach e grouse Schrëtt, an do, endlech, dréit de Yann sech ëm a rennt. Hien trëllt iwwert eng Wuerzel, sprengt nees op d’Féiss, rutscht e klengen Hiwwel erof, klëmmt ënnert engem Bamstamm erduerch bis - „AAAAAAAAAAH!“

„Au!! Yann!!“ De Rodrigo reift sech d’Nues. „Spënnns du?!“

De Yann hält sech d’Stier... dat gött eng Bëlz! „Du gleefs net wat geschitt ass!“ pëspert hien oppgereegt an erzielt dem Rodrigo vum Päerd mat Reider, déi hien tëschent de Beem erbléckst hat.

„Kraass! Mir ass et änlech gang... komm mat!“ De Rodrigo leeft e Stéckelchen tëscht de Beem erduerch, an déi Kéier passt de Yann op, dass en en net aus den Ae verléiert. De Rodrigo bleibt op eemol stoen: „Lauschter!!“

De Yann lauschtert an d'Däischtert eran. "Et klappt... wéi wann ee mat engem Hummer op Eise schléit! An et knistert... wéi bei engem Feier... an ech héiere Stëmmen!".

„Wéi am Pit senger Geschicht... D’Geeschter vun de Kuelebrenner!“ pëspert de Rodrigo. „Ey, du häls mech lo vläicht fir blöd, mee wat kann dat soss sinn?“

„Du bass net blöd!“ ënnerbrécht de Yann hien. „Komm, mir maachen eis hei eraus!“ Si huelen nach eemol d’Been an de Grapp bis se nees beim Kuelemeiler stinn. De Luc schléift nach ëmmer, an déi zwee Bouwe setzen sech ouni e Mucks dobäi.

Den anere Muere beim Kaffi hunn déi zwee nach ëmmer hier grujeleg Entdeckung vum der Nuecht am Kapp. Si erziele just dem Léonie dovun... bei him kënnen si sech net blaméieren; hatt hat schliisslech och ee Geescht gesinn!

Nom Kaffi rifft den Här Pelozzi d’Klass bei sech: „Haut weisen ech iech, wat elo do steet wou fréier d’Duerf Kuelbech war... do ginn et nämlech nei Bewunner! Paakt är kleng Rucksäck.“

Si mussen net wäit trëppelen. Schon no 10 Minutte stinn si virum engem hellen Haus mat ville Fënsteren. Iwwerall stinn Dëscher, an un all Dësch sti Leit a schaffen, bauen, bastelen oder forme Keramik... eng ganz Terrasse voller Kënschtler!

„Sou, mir sinn op der nächster Etappe vun eisem Thema“ rifft de Schoulmeeschter an een vun de Kënschtler kennt bei de Grupp. „Mir sinn net déi eenzeg, déi sech mam verschwonnenen Duerf beschäftegen. Hei an dësem Haus schaffe vill verschidde Kënschtler. Do wou hir Atelier’e si war virun eng Schwéngsziichterei. Déi ass zougemaach ginn an haut kënnen sech Kënschtler mat hirem Material hei ausbreeden. Grad schaffen si all zesammen un engem Projet, an deem et drëm geet, d’Liewe wéi fréier ze weisen. D’Ausstellung vum Projet ass dëse Freide wann är Eltere kommen. Är Maquette vun de verschwonnenen Dierfer ginn och ausgestellt. Den Här Hilger hei wéist iech elo emol déi Saachen, déi scho fäerdeg sinn, richteg?“

„Richtig!“ iwwerhëlt ee vun de Kënschtler „D’Konschtwierker sinn iwwerall am Bësch ausgestellt. Kommt mir einfach no!“

Déi ganz Klass staunt net schlecht, wat se do alles gesinn! Do hänke Biller u laange Ficellen; iwwerall tëscht de Beem luusse Statuen eraus, an op enger Plaz hänke laang faarweg Dicher bis op de Buedem. Iwwerall héiert een et klappen, Aaxten, Stëmmen an Trëtt. De Yann stéisst de Rodrigo an d’Säit. „Dat sinn déi Geräischer déi mer héieren hunn!“

„Dat wat der do héiert ass eis Toun-Installatioun. De Ben, eise Geräischkënschtler, huet en Tounband mat Geräischer vu fréier zesummegehallt. Dat Klappe wat der héiert, soll un d’Kuelebrenner erënneren, déi an dem verschwonnenen Duerf gewunnt hunn. Ech hunn och vum Här Pelozzi héieren, dass der d’Geschicht vum Reider, dee mat sengem Päerd an der Supp ënnergaangen ass, schonn héieren hutt. Abé, mat där hunn ech mech a menger Aarbecht och beschäftigt. Hei do, do gesi der meng Skulptur.“

D’Kanner kucken an déi Richtung, wou hie weist.

De Yann zitt schaarf den Otem an: „Merde! Mäi Geescht!“

„Watgelift?“ fret den Här Pelozzi.

„Näischt!“ seet de Yann séier a kuckt bei de Rodrigo eriwwer. Deen huet ganz rout Oueren a kuckt ganz ugestrengt iergendeppes um Buedem.

„Wéi peinlech...“ denkt de Yann. „Mäi Geescht ass nëmmen eng Statue aus Holz! Wéi konnt ech mir nëmmen sou e Blödsinn abilden?“

Hüüüüüüüh - Schalt et do duerch de Bësch.

D’Léonie kuckt den Här Hilger mat oppenem Mond un. „Dat Geräisch kënnt och vum Band?“

„Jo ganz genee“, laacht de Mann. „Et klängt richteg echt, gell?“

Den Här Pelozzi an déi ganz Klass si begeeschtert, just d’Léonie, de Yann an de Rodrigo kucken e bësse genéiert a laache gezwongen.

Déi zwee lescht Deeg vun der Kolonie gi genee esou séier eriwwer wéi déi éischt. Déi, déi net grad mam Luc oder mam Pit op de Kuelemeiler oppassen, maachen de leschte Schlëff un hire Maquettes, hëllefen an der Kichen oder erhuelen sech vun der Nuetsschicht beim Holzkoup. Si bréngen hir Miniatur-Dierfer bei den Här Hilger an d’Ausstellung a Freides nom Mëttegiesse rulle schonn déi éischt Elterenautoen virun d’Haus.

De Vernissage ass e vollen Erfolleg! Et ass eng ganz besonnesch Stëmmung an d’Elteren an déi aner Visiteuren si begeeschtert. Laang stinn se bei de Maquettes a kucken sech déi winzeg Haiser, Mënschen an Déieren un.

Am Bësch ass et haut och wierklech guer net méi grujeleg! Iwwerall trëppelen a sti Leit, et gött gelaacht, diskutéiert a gestaunt.

„Léif Alleguerten, mir kommen elo zum Héichpunkt vun dësem Nomëtteg!“ rífft op eemol den Här Pelozzi a klappt an d’Hänn: „Mir maachen de Kuelemeiler op a kucken, ob eis Kuelen eppes gi sinn!“

Nieft dem Meiler beim Chalet sätzt nach ëmmer de Luc a passt op de Koup op. Deen ass e gutt Stéck méi kleng ginn, an et kënt net méi vill Damp eraus. D'Schüler an hir Famille versammelen sech an engem grouse Krees an de Luc setzt d'Schëpp un. Hie muss uerdentlech drécken, fir duerch de Buedem ze kommen, mee op eemol brécht de Koup auserneen an ënnerdrënner läit: e Koup Kuelen!

D'Famille klappe begeeschtert, mee d'Schüler maache laang Gesiichter.

„Waaaatgeliift?“ rífft de Sam. „Mir haten dach esou vill Holz openee getässelt! Wou ass dat dann alles? Dat do ass jo just ee Mini-Sak Kuelen!?“

De Luc laacht. „Ma dat war kloer! D'Kuelen, déi iwwreg bleiwen, sinn ëmmer just een Zéngtel vun deem Holz, dat ugefaange gëtt. Do gesitt der wéi vill d'Leit fréier hu misste schaffe fir nëmmen e bëssen eppes dovun ze hunn!“

„Déi bleiwen elo nach hei leie bis se ofgekillt sinn“, seet den Här Pelozzi, „Da paken ech se an an um Schoulfest ginn d'Wurschten dorop gegrillt, dann huet d'ganz Schoul eppes vun eisem Projet. Ass dat net genial?!“

Erem klappen se alleguerten... an dann ass esou lues Zäit, fir Äddi ze soen.

Lues a lues fänken déi éischt un, hier Rucksäck an den Auto ze tässelen, an déi éischt Gefierer fueren de Feldwee erof op d'Haaptstrooss. Et gëtt gewonk an duerchernee geruff „Bis e Méinden!“ – „Charel, hues de däi Schlofsak?“ – “Dreemt schéin... vu Mäerder a Geeschterpäerd!“ – „Merci Här Pelozzi, et war mega!“ – „Mamm, da komm elo!”

Och d'Léonie a säi Papp maachen sech bei den Auto. D'Leonie leet sech mam Kapp widder de Sëtz. Hatt ass esou onendlech midd a fret sech op säi Bett. Wat eng genial Woch! Den Auto rumpelt op de betonéierte Wee eriwuer an hatt mierkt, wéi seng Aen ëmmer méi schwéier ginn.

Si béie grad ëm déi grouss Kéier, do mierkt hatt op eemol a sengem Aewénkel eng Bewegung... Hatt dréint séier de Kapp. Kuerz ass et him, wéi wann hatt tèscht de Beem eppes Grousses gesinn hätt. Mee wéi hatt nach eemol genee kuckt... do ass näischt méi ze gesinn. „Dat war dach e Päerd, oder spannen ech?“ denkt hatt nach, mee am nächsten Abléck sinn him schonn d'Aen zougefall.

Impressum

Text:	Betsy Dentzer
Illustratiounen:	Myriam Karels an Diane Orban
Redaktioun:	Céline Lanners
Layout:	Imprimerie REKA
Drock:	Imprimerie REKA
Oplaag:	800 Stéck
Download ënner:	www.letzebuergwest.lu

Mäerz 2020

ISBN: 978-99959-917-7-7

Emgesat am Kader vum LEADER Projet HistoSchool vun der Regioun Lëtzebuerg West.

© LEADER Lëtzebuerg West, Tënten, 2020.

All Rechter, insbesonneg déi vun der Vervillfältigung, vum Nodrock an der Iwwersetzung si virbehalen.

LEADER Lëtzebuerg West

1, rue de l'Eglise | L-7481 Tuntange
T: 26 61 06 80 | E: lw@leader.lu

Mat der Ennerstëtzung vun:

LE GOUVERNEMENT
DU GRAND-DUCHÉ DE LUXEMBOURG
Ministère de l'Agriculture, de la Viticulture
et du Développement rural

Europäesche Landwirtschaftsfong
fir d'Entwécklung vum ländleche
Raum: Hei investéiert Europa an
déi ländlech Gebitter

